Beze (T de)

POEMATA
THEODORI BEZÆ,
VEZELII:

Quibus continentur

SYLVÆ, ELEGIÆ, EPITAPHIA,
ICONES, EPIGRAMMATA.

Quæ juvenis adhuc ingenii exercitandi gratiâ conſcripſit, & divulgari paſſus eſt.

LONDINI:
Impenſis BERNARDI LINTOTT, Bibliopolæ, in vico *Fleetſtreet* dicto.
MDCCXIII.

AESETII:

THEODORA BEZAE

BODEMVLEN

THEODORUS BEZA

VEZELIUS

Melchiori Volmario Helvetio,

Præceptori ſuo, S. P. D.

ETSI totum hoc ſcribendi genus à multis & grævibus & eruditis hominibus reprehendi ſolet, nunquam tamen hoc à me potui impetrare, ut in eo excolendo operam aliquam non ponerem: ſive ita cogente animi impetu quodam, ſive quòd hanc exercendi ſtyli ſpeciem nunquam vel ineptam vel inutilem eſſe putavi. Ad hæc acceſſit græviſſima judicii tui authoritas, quæ quidem una tantum apud me potuit, ut ſimulatque ex iis literis, quas ad me Tubingâ dediſti, hæc noſtra intellexi tibi & Ioachimo Camerario mirum in modum probari, nihil habuerim antiquius, quàm ut ea in unum velut corpus congererem: ratus nimirum in eo me à ſanis hominibus reprehenſum non iri, in quo veſtram ſententiam atque ſuaſionem ſequutus eſſem. Adhibitis igitur in conſilium amicis, quorum & ingenium & judicium in hujuſmodi rebus ſingulare ſæpè jam antea

expertus eram, decerptiſque demum his paucis verſibus, qui & minus inculti & paulo velut maturiores viſi ſunt, hunc tandem libellum confeci. Quem ego quidem etſi ab initio nemini dedicare conſtitueram, quòd levius quidem eſſe videretur, quàm ut ullus vel infimi hominis nomen præferre deberet, mutato tamen conſilio, tibi commendare non dubitavi, partim ut ejus rei patrocinium ſuſcipias, cujus tu mihi author fuiſti præcipuus: partim verò ut, quum uni tibi plus debeam quàm cæteris omnibus, meam erga te obſervantiam aut potius pietatem hoc munuſculo teſtarer. Nec enim deerant permulti, quos vel dignitatis gratia, vel affinitatis, vel amicitiæ poſſem deligere, quibus etiam hoc qualecunque officii genus non ingratum videri potuiſſe ſcio: ſed ii ſi cognoſcent quæ tua in me conſtent beneficia, non dubito quin Volmarium, quamvis externum hominem, ſibi præferri debuiſſe fateantur. Quòd ſi qui in nobis vel artem requiſierint vel naturam, per me id illis verò facere licebit, dummodò id omne, quod in me fuit, præſtitiſſe me intelligant: nec tamen ab ingenio vel diligentia tam parum poſſe, ut iſtis longè majora, & ſtudioſo homine digniora non audeam polliceri. Vale. Lutetiæ, vii. Cal. Jul. *qui dies eſt mihi natalis.*

THEO-

THEODORI BEZÆ,

VEZELII

POEMATA.

EX

SYLVARUM LIBRO.

Deſcriptio P. DECII Patris, qui ſe Coſ. devovit pro legionum ſalute, bello cum Latinis ad Veſerim geſto: De quo Livius lib. 8. ab urbe cond.

SYLVA I.

JAM Romana acies verti, jam cedere lævo
Cœperat in cornu virtus Romana, nec ullum
Subſidium eſt, retroque omnis ſpes lapſa referri;
Quum geminas Decius tendens ad ſidera palmas,
Quò ruitis? dixit, quò virtus priſca receſſit?
Unde fuga hæc? unde iſte timor? vos cedere notis
Hoſtibus, & toties victis dare terga Latinis?
At moveat jurata fides, ſanctique Senatûs
Imperium, moveantque foci, moveantque penates.
Dixerat. interea premit undique fervidus hoſtis:
Deſerta fugiunt trepidi ſtatione Quirites.
Ille autem intrepidus, Quos Conſul ſiſtere voce
Non potui, dixit, revocabo morte: ſacrati

Me dudum hoc Vates monuere, jecurque reciſum
Ergò age ſacrorum ô cuſtos! concepta profare
Carmina, Romanis Conſul ſit victima, noſtro
Sanguine quæratur victoria, ſanguine noſtro
Placentur ſævi Manes, placetur Erynnis.
Mox igitur prætextam armis imponere juſſus,
Velatuſque caput, mentoque innixus, & imis
Subjecto pedibus telo, imperterritus heros
His ſe devovit verbis præfante miniſtro:
Jane, & tu cuſtos Capitoli Juppiter! audi,
Et gemini Romæ authores, Mavorſque, Quirineque,
Et reliqua in noſtris notiſſima numina faſtis;
Vos etiam, ô Manes! Decium hæc audite precantem:
Si qua premit patriam invidia, & nunc vincere Romam
Crimina ſi qua vetant, tandem deponite, quæſo,
Invidiam ô Divi! Decius luat omnia ſolus;
Servetur patria incolumis, pulſoque Latino,
Sublimes ducant Romani ex hoſte triumphos.
Interea, Collega, aciem, patriamque tuere:
Indubiam ipſe fero, mortemque fugamque Latinis.
Deſierat, faciem lux protinus occupat ingens,
Qualis poſt noctis tenebras quum Thetide Phœbus
Deſerta illuſtrat ſplendenti lumine terras:
Talis hic inſiliens in equum ſublimis, habenas
Laxat, & in medios volat imperterritus hoſtes.
Illum fulgentemque armis, cinctuque Gabino
Ipſe admiratur Veſeris, miratur & ipſe
Juppiter, & lævum tonat: audito omine læti
Proſpiciunt Romani omnes, oculiſque ſequuntur,
Atque hominem eſſe negant Decium; jam terga Latinus
Vertit, & adventu unius mutata repentè
Sors omnis, redeunt acies, animiſque receptis
Inſtant victori victi, tandemque feroces
Romanus pellit, Decio moriente, Latinos.

Mors Ciceronis, ex lib. historiarum Livii c. xx. & vitis Plutarchi, & Valer. Max.

SYLVA II.

ERgò ut ventorum rabiem, pelagique furorem
Indomitum aspexit, fatis heu! poscitur, inquit,
Poscitur infœlix Cicero: convertite vela,
Et me vicinæ moriturum reddite ripæ;
Scilicet has grates gladiis erepta tuorum
Patria persolves? moriar, sic numina Divûm,
Sic voluêre Dei, servata ut Consul in urbe
Tullius intereat. Nec plura effatus, ab imo
Corde trahens gemitus memoratæ ad nomina Romæ,
Imbre oculos, lachrymisque genas implevit obortis.
At licèt assiduis exercita turba periclis,
Inviti lachrymas nautæ tenuêre diuque
Obnixi sævos pelagi transcendere fluctus,
Omnia laxârunt iratis carbasa ventis,
Et tandem incolumem statuerunt littore proram.
Descendit mœstus Cicero, multoque labore
Membra trahit confecta senex; simul undique magna
Circumstabat horum servorum turba, periclis
Nec nimiùm stupefacta suis, nec tempore duro
Pollicitam fractura fidem: pars apparat enses,
Pars domino assistit, cæcaque ambage viarum
Lecticæ impositum ducunt, si fallere sævos
Antonî possint gladios, turbæque sequentis
Evitare minas. Sic ibat Tullius ille,
Tullius ille togæ princeps, magnique Senatûs,
Quum procul adventare viros, inimicaque signa
Conspicit, & stricto mortem procul ense minantem
Poppilium, cujus quondam servaverat ipse
Fortunas vitamque rei, quum libera Roma
Olim illum audiret, mirareturque Tonantem.
Jam quoque sævus adest, & poscit Herennius hostem.
Quid faciat? num fortè manus protendat inermes,
Aut mercede petat veniam? num flectere verbis

Defenſi quondam conetur militis iras?
Hæc ætas virtuſque vetant, & pectore in altò
Fixus amor patriæ, Romæque cadentis imago.
Vertite, ait, currus, plenis curratur habenis
Immeritam in mortem: me pridem nuncia Phœbi
Poſcit avis, cœloque novum conjungere civem
Juppiter exoptat. Bruti Caſsîque beatæ
Vivite vos animæ; quòd ſi non omnia nobis
Fata nocent, forſan nec nos moriemur inulti.
Jam vixi mihi, Roma, ſatis, me vita vereri
Acta vetat nigræ damnoſa oblivia mortis.
Occidite, at noſcent venturi cuncta nepotes,
Æternamque dabunt morienti hæc funera vitam.
Immò (aut fallor ego, & fruſtra tibi, Roma, creatus
Augur eram quondam) non ſemper amica favebit,
Antoni, Fortuna tibi, civeſque peremptos;
Tempus erit victrix à te quo Roma repoſcat.
Me juvet interea ſperatum inviſere cœlum.
Deſierat, jugulumque parans, immota tenebat
Ora ſenex; illum properantem in fata nec ipſi
Aſpiciunt equites læti, poſitoque furore,
Ut nudum videre caput, canamque ſenectam,
Vix tandem inviti lachrymas tenuêre cadentes,
Et penè è manibus gladii cecidêre cruentis.
Unus torva gerens truculentus Herennius ora,
Degeneres, quid ſtatis? ait: ſimul enſe ſuperbo
Colla ſecat, nec adhuc ſatiatur cæde: ſceleſtum
Adjunxiſſe ſcelus ſceleri juvat, ergò diſertis
Auſas Antonî vitam ſignare tabellis
Cædit & ipſe manus. morientem vidit ab alto
Invitus cœlo Phœbus, piceaque refertur
Nube caput texiſſe diu. flevêre cadentem,
Et flebunt Latiæ æternùm Grajæque Camœnæ.
Flexanimis verò Pitho (mirabile dictu)
Sueta illi quondam tum res tum verba loquenti
Suggerere, & ſuavi conſpergere nectare linguam,
Ut patuit jugulus, fugiente aufugit amico,
Et terras, eheu! nunquam reditura, reliquit.
Poppilius volat interea, truncoque relicto,
Antonî portat ſævis ſpectacula menſis.

NATALIA

NATALIA DOMINI.

SYLVA III.

Noctem alius laudet, misero quæ munus amanti
Optatum attulerit, facilemq; ad vota puellam
Præbuerit, veteris fœcunda incendia flaminæ;
Cæteraque obscœnis olim cantata poëtis.
At vos, pars equidem cœli non infima, vates,
Nec divinum animum ad turpes convertite curas,
Nec calamos adeò infami exercete labore.
Intactas Helicona ferunt habitare puellas,
Inque aliàs ardens Musis est castus Apollo,
Innupta est Pallas: vestris quæ numina sacris
Sola placent. procul ergò Venus, procul este scelesti
Deliciæ pueri, castis tu casta Camœnis
Materies, ô Nox! esto, quæ Virginis olim
Vidisti in sacros aperiri viscera partus,
Viscera quæ cœli tempestatumque potentem
Gestavere Deum, tandemque illæsa dedêre
Humanis cernendum oculis: tu conscia partûs
Prima novi, tu nascentis primordia lucis,
Luce prior nox vidisti, te cæca vetustas
Ah nimis! immeritò cæcamque atramque vocabat,
Illius primos solis quæ senseris ortus,
Ipse accepta refert clarus cui lumina Titan,
Et quæcunque micant splendenti sidera cœlo.
Tu teneri primos vagitus prima puelli,
Tu primos cœli plausus, tu gaudia mundi
Audisti, Nox ô fœlix! quum læta volantum
Ad domini cunas resonarent agmina fratrum,
Et Domino totus nascenti applauderet orbis.
Tu vili impositum fœno, stabuloque jacentem
Es mirata simul, simul es miserata puellum:
Tu quoque pastorum pietatem, & nescia fraudis
Pectora mirata es, quum Tityrus inde relictis
Accurrens gregibus, CHRISTI natalia lætus
Viseret, hinc caderet Damœtas, surgeret Ægon,

Dum

Dum cœli monitis & clara voce Deorum
Attoniti, properant naſcentem inviſere regem,
Quid caſtæ matris curas, immixtaque curis
Gaudia commemorem? dum tanto pignore, cœli
Conſortem agnoſcit ſeſe, natumque tuetur
Ante pedes, naſci quem vix dum ſenſerat ipſa
Parturiens parienſque ſimul, virgoque parenſque.
At vos interea ſpatioſa per atria reges,
Aut medios inter luſus, turpique luparum
Immixti turbæ, infœlix traducitis ævum,
Aut ſaturo efflatis pigros è pectore ſomnos,
Progenies indigna polo, quibus ipſe recuſat
Committi Dominus naſcens, & natus abhorret.
Fœlices tenebræ, quantumvis clara diei
Lux collata quibus, non lux, ſed opaca videtur
Nox potius. nam certa diem ſua tempora claudunt,
Et vicibus certis Phœbus ſurgitque caditque.
Et quoque cùm ingratæ vicinus ab orbe ſororis
Sic premitur, nigra ut tectus ferrugine vultum
Quod reliquis præbet, lumenque jubarque requirat.
At vobis tenebræ qui præbet lumina Titan
Phoſphorus ipſe ſibi eſt, & non finitur horizon.
Sed cur poſtremo Patres te menſe locârunt,
O nox, cui primæ acceptam referre ſalutem
Et decet & fas eſt? cur non hæc inchoat annum
Nox, quæ fœlicis ſpem nobis reddidit ævi?
Scilicet exactos quæ nox finire labores
Spondet, & æternæ promittit munera pacis:
Jure etiam exactum finire hæc debuit annum.
Adde quòd hoc primùm redituri tempore Phœbi
Spem capimus, ductore Capro; jure ergò revectos
Uno menſe duos olim memorare Vetuſtas
Inſtituit ſoles! jure ô Nox fauſta! piorum
Relligione Patrum, toto vigilaris in orbe,
Applauſuque ſonas, ſed non tamen orgia qualem
Edere conſuêrant, ebrio quum ſacra Lyæo
Inſanæ facerent matres, atque æra ſonarent,
Semiviri quondam ad Cybeles altaria Galli:
Sed qualem decet eſſe virûm, queis pectore in alto
Mens habitat, cœli patrium quæ ſpirat amorem.

Ipſe equidem tibi ſacra feram, Nox ſacra, quotannis,
Solenneſque preces addam, ô nox optima! noſtris
Materies nimiùm fœlix inventa Camœnis.

Præfatio Poetica in Davidicos Pſalmos, quos pœnitentiales vocant.

FOrtè pererratis cœlo, terraque, marique,
Ales amor ſacras Judææ callidus urbes
Viſebat, pharetraque minax, flammataque geſtans
Tela manu: jamque hoſpitium, ſedemque petebat
Venturæ nocti: dumque acres undique verſat
Sæpe oculos, dubitatque etiam qua ſede moretur,
Tandem ad Berſabes convertit lumina formam,
Et mox tam raras mortali in corpore dotes
Miratus, virideſque oculos, frontemque patentem,
Purpureaſque genas, pulchri & diſcrimina naſi,
Os roſeum, & flavos per eburnea colla capillos,
Marmoreumque ſinum, porrectaque brachia longè,
Et teretes digitos: hæc dum notat omnia, fertur
Attonitus tacita ſecum ſic voce loquutus:
Quid vos cœlorum formam, celereſque rotatus,
Sydereoſque ignes adeò, matriſque Diones
Laudatis, Superi, vultus! quum barbara cœli
Luminibus Virgo officiat: me ludere in iſtis
Fas oculis: juvet hinc acres vibrare ſagittas:
Hæc eſt digna Deo ſedes; procul ergò pharetræ
Eſte graves: ſint arma procul; namque iſta miniſtrant
Lumina tela mihi, lunataque porrigit arcum
Umbra ſupercilii; hinc regum Mavortia corda,
Fallor ego, aut infans olim viciſſe Cupido
Credar, & hæc varias ſpargetur fama per urbes.
Dixerat: & ſubitò pharetraque arcuque relictis,
Aëreum ſumit corpus (mirabile dictu!)
Corporeis tam rarum oculis, ut cernere nemo
Mortalis poſſit, quantumvis cernat acutè.
Sic indutus amor formoſam hinc inde puellam
Obſervat tacitus furtim, tandemque repertis
Sese oculis infert, claroque in lumine condit.

Illa Deum ſenſit venientem, & læta recepto
Hoſpite, nil præter Veneris jam cogitat artes:
Omnibus arridet pulchræ ſibi conſcia formæ:
Nunc ſinit impexos extrema in fronte capillos
Ludere, nunc varia diſcriminat arte vaganteis:
Jam celare ſinum ſimulat, mammaſque coërcet,
Et ſuper objectat tenuis velamina telæ:
Jam cunctas oſtentat opes, colloque ſuperba
Nudato, pulchra mentitur imagine Divam.
Interdum excultis illi qui ſtabat in hortis
Marmoreo inſignis labro, ſe fontis in unda
Nuda lavat, celereſque oculis jaculatur amores.
Hanc igitur caſu, vitreo quum fonte lavaret,
Judæis David qui tum regnabat in oris
Aſpexit, vir nec cuiquam pietate ſecundus,
Nec quoquam inferior vates, ſeu fundere dulce
Ore melos, digitis ſeu tangere plectra juvaret.
Quid non audet amor? Regis doctique piique
Protinus excuſſo violavit lumina telo.
At pavidus tanto caligat lumine David,
Ecce irrumpit amor dominus, ſparſiſque veneno
Senſibus, humenti jam calfacit oſſa calore,
Et victor tandem infligit ſub pectore vulnus:
Mens quoque victa labat, flammiſque oppreſſa fatiſcit.
Ipſe ſui oblitus cæcas ſub pectore flammas
David alit, nec jam ſtudiis incumbit honeſtis,
Nec ſibi jam quærit ſeſe quibus artibus ipſe
Aſſerat: hoc unum noctuque diuque labore
Sollicitus volvit magno, qua callidus arte
Efficiat, forma ut tandem potiatur amata.
Quid faciat? blandis adjungit munera dictis.
Paret Bersâbe, tantoque authore peracta
Culpa placet: favet incœptis Fortuna nefandis.
Nec mora longa fuit: tumido mox addita ventri
Sarcina, ſed nondum David ſua gaudia credit
Plena ſatis: res ipſa placet, crimenque probatur,
At metuit famam, dicique recuſat adulter.
Adde onus ignaro conceptum conjuge, quippe
Fortè aberat longè Urias, & tempore in illo
Pro patriæ afflictæ rebus, publicaque ſalute

Tractabat

Tractabat gladios miles : revocatur in Urbem,
Principis imperio, paret, caſtriſque relictis,
Juſſus adeſt. Illum nec formoſiſſima conjux,
Nec nati traxere domum, ſed principis aulam
Ingreditur properans : ſimulato plurima vultu
Inquirit David : quam tandem exercitus Urbem
Obſideat, quibus incluſus ſit mœnibus hoſtis,
Eventu quonam pugnatum. ſingula pandit
Ille, nec infœlix novit quàm dira parentur.
Quippe, licèt menſa exceptum, vinoque madentem,
Conjugis ut ſpreviſſe thoros, aulaque manere
Aſſiduum vidit David, jam cenſet apertum
Omne ſcelus, jam facta palam ſua crimina credit.
Vis igitur, ſed tecta placet, capitique parantur
Conjugis inſidiæ. Tam magnum eſt numen Amoris.
Scilicet ignorat leges cum matre Cupido.
Jam nil jura valent, nil magni juſſa Tonantis,
Expertuſque favor Divûm : jam victus amore
Ipſe odit ſeſe ; ô ſemper nocitura voluptas,
Ut tranſverſa rapis mortalia pectora tecum !
Nox erat, & latè carpebant omnia ſomnos,
At vigil inſano fraudes in pectore David
Mille parat, calamum tandem poſcitque tabellas.
Et ſe de patriæ rebus dum ſcribere multa
Verſutus ſimulat, verſa in contraria mente,
Imperat ut pugnæ ſtatuatur in ordine primus
Urias, primuſque ruat moriturus in hoſtes.
Ergò ut prima dedit venientis ſigna diei
Lucifer, Uriam mox in ſua caſtra reverti
Rex jubet, inſcriptaſque duci perferre tabellas.
Lætus at ille volat, nec ſe ſua fata tenere
Clauſa manu novit : tandemque in fronte locatus,
Immeritam infœlix petiit per vulnera mortem.
Hæc pater omnipotens ex alto ſingula cœlo
Cernebat, jam tum iratus, quum cedere tœdi
Imperio inſanum regem ſpectaret amoris.
Ut verò inſontem cecidiſſe agnovit amicum,
Et fuſo hoſtiles gladios tinxiſſe cruore :
Tum demum infremuit totus, vultumque ſerenum
Iratus poſuit : tremuerunt omnia latè,

Terribilique procul ſonuerunt aſtra fragore;
Protinus exorto compleri murmure cœlum
Turbato cepit Domino, veniuntque frequentes
Aligeri fratres, quæ tanti cauſa tumultus?
Inter ſe rogitant trepidi, quæ litis origo,
Quos hæc ira notet? num totas fulmine terras
Perdere fortè paret? num cœli extrudere cives,
Aut priſcum revocare chaos? quippe affore tempus
Audierant, ipſos olim quod verteret orbes
Cœlorum, & totum flammis miſceret Olympum.
Cœlorum in medio, qua ſe ſuper omnia tollit
Sublimis moles mundum complexa rotundum,
Stat thronus, & gemmis totus conflatus & auro.
Hîc Divûm reſidet princeps, hinc ſingula cernens
Temperat, æterno componitque omnia nutu.
Hunc geminæ circum dicuntur ſtare ſorores,
Juſtitia, & placido lenis Clementia vultu.
Altera diſtricto cunctis velut enſe minatur,
Turbatiſque oculis teſtatur pectoris iras.
Altera blanditurque oculis, ſimiliſque precanti
Vertere commoti memoratur numinis iras.
Huc igitur poſtquam convenere undique Divi,
Tum pater iratus: Quænam hæc dementia? quænam
Improbitas, inquit, noſtrum contemnere numen
Mortales audere viros, & pectore ferri
Indomito authorem contra? quid plurima fando
Gen. 1. Commemorem? terræque datas totius habenas?
Et maris imperium, liquidoque volantia cœlo?
Mentem ego divinam tribui, quæ libera mortem
Pſal. 8. Deſpiceret, quæ me, quæ cœli ediſceret orbes.
Hoc cunctis commune bonum. quid propria natis
Commoda nunc referam toties conceſſa Jacobi?
Ex. 14. Vos meminiſtis enim regis contuſa ſuperbi
Pectora, vos medio incedentes æquore turmas,
Ex. 19. Deletaſque acies ſcitis, partoſque triumphos:
& de- Scitis ut in terras ſpreto deſcendere cœlo
inceps. Auſus ego, ut leges illis & jura tuendæ
Joſ. 10 Tradiderim vitæ, noſtri quoque teſtis amoris
Joſ. 3. Phœbus erit, ſueto vetitus deſcendere curſu:
6. Et ſciſſæ Jordanis aquæ, ſonituque tubarum

Captæ

Captæ urbes, pulſique ſua ditione Tyranni. 1 *Reg.*
Hæc illis igitur tribui. quid maxima verò 16.
Tot bona commemorem Jeſſæo præſtita vati? 1 *Reg.*
Illi ego paſtori memini tribuiſſe coronam, 16.
Ereptoque pedo ſceptrum donaſſe ferendum, 1 *Reg.*
Mox etiam manibus vaſti eripuiſſe gigantis, 17.
Quumque graves urgere minas, odiumque Saülis 1 *Reg.*
Senſiſſem, tutum ipſe dedi (miſeratus egentis) 27.
Exilium, & placida florentia regna quiete.
Nunc tamen antiquos mores imitatus avorum,
Oblituſque mei, nec cœli ſpernere leges,
Nec crudele ſcelus ſceleri junxiſſe veretur.
Hinc leges, hinc jura tacent violata ſacrati
Conjugii, hinc noſter non digna morte peremptus
Vindictam petit Urias; nunc ergò ſuperbum
Ulciſcar regis pectus, populumque ferocem
Delebo iratus, noſtri monumenta doloris.
Deſierat, toto exoritur cum murmur Olympo:
Sunt qui dicta probent, ſcelerumque expoſcere pœnas
Fas, æquumque putant: pars quamvis ultima regem
Commeruiſſe ſciant, blandis tamen omnia dictis
Emollire parant, juſtumque arcere furorem.
Præcipuè blando lenis Clementia vultu
Conqueritur lachrymans: nec enim ſi plectere dignis
Suppliciis homines placeat, jam flumina poſſe
Sufficere, aut animas deinceps captura nocenteis
Tartara, deſertum fore mox ſine civibus orbem:
Fruſtra igitur totiès miſeris mortalibus olim 2 *Reg.*
Eſt promiſſa ſalus, nec creſcere virga ſinetur 7.
Expectata piis? ſua ſunt ſtata tempora pœnæ,
Integra quum mundi peritura eſt machina flammis.
Ne, Genitor, ne te crudelem nomine dici
Quæſo ſinas, tua nota ſatis ſunt numina mundo.
At ſi pœna placet, ſi res tam ſæva probatur,
Hoc unum rogito ſupplex, hoc pectore toto
Flagito, fas ut ſit ſceleris monuiſſe peracti
Davidem: feret ille preces, tandemque furore *Eccl.* 2.
Depoſito, ſcelus hoc illi, noxamque remittes.
Vix benè deſierat mitis Clementia blandas
Ferre preces, quum depoſita Pater optimus ira

Conceptum penitus dilabi corde calorem
Senſit, & hæc tandem ſedato pectore fatur :
Ergóne nata meis conatibus obvia ſemper
Non ſinet irati res tandem ut verba ſequatur ?
Sed miſeros ſervare juvat. Sic fatus, abire
Imperat aligero divorum ex ordine lectum
Cæſarie inſigni juvenem, cui candida circum
Ludebat ſtola longa pedes, variæque micabant
Diſtinctæ veluti gemmis rutilantibus alæ :
Qualis ab Eoo vehitur qui pſittacus orbe,
Aut nubes inter qualis nitet Iris aquoſas.
Hunc igitur properè Solymorum inviſere terras
Imperat Omnipotens, culpæque monere peractæ
Davidem, ſimul & pœnas mortemque minari.
Ille abit, & liquidum variis ſecat æthera pennis.
Fortè & tempus erat, tacito quum victa ſopore
Cuncta ſilent, claroque micant nitidiſſima cœlo
Sidera, conſpecta tunc nuncius arce quievit ;
Et mox humanam (dictu mirabile) formam
Induitur, vatiſque latet ſub imagine Nathan
Iratis ardens oculis, vultuque minaci
Sic medios inter ſomnos reprehendere crimen
Viſus, & ingratæ ſcelus exprobrare ſenectæ :
Téne, ait, ô regum rex peſſime ! téne quietem
Ducere, quem ad pœnam poſcunt, pro immanibus auſis,
Tartara ? ſic igitur turpem traducere vitam
Amplexus medios inter ? geminóne nocentem
Crimine, cœlorum fas eſt convexa tueri ?
Qui Divos, qui te, patriamque, tuoſque ſceleſtus
Prodideris : nec tu ſomnum, lectique ſuperbi
Delicias linques Divûm venturus ad aras ?
Atqui tempus erit, moneo, cùm cæde tuorum
Ipſe oculos paſces, bellique domeſtica ſurgent
Semina : & inceſtus, & fratrum vulnera cernes.
Tu modò flecte Deos lachrymis. Sic ille locutus,
Protinus in tenues fugiens evanuit auras.
At David monitis, & clara voce Deorum
Attonitus, nunc inviſos accuſat amores,
Nunc juſſæ meminit mortis, crimenque fatetur
Conſcius. Ergò thoro vigil exilit, & ſua pugnis
Pectora

Pectora contundens, ſceptrumque aulamque coronamque
Abjicit, & partes animum convertit in omnes:
Ut Libyæ ſi quis ſitientia rura viator
Dum petit, in mediis ſævam conſpexit arenis
Tygrida, vel maculis diſtinctum terga draconem,
Horret ad aſpectum trepidus, cœptumque relinquit
Cautus iter, latebraſque petit tremebundus opacas.
Talis erat David, pulchra quem uxore potitum,
Nilque minus cœlo metuentem clara Deorum
Numina terruerant, & cognita vatis imago.
Multa eſt ante oculos Berſabe, at nulla calores
Intus flamma parit: victus cum Marte Cupido
Et pavor in vacuo ſolus jam pectore regnat.
Quid faciat? num vel miſerum ſe ex arce ſuprema
Præcipitet, vel viſceribus crudum induat enſem?
Num veniam expoſcat, juſtaſque avertere Divûm
Conetur lachrymis iras? Palatia ponè
Antrum erat horrendum, fracti qua culmina montis
Exeſas vaſta claudebant mole cavernas,
Horrebant rubis latè omnia, & undique ſentes
Dumique, tribulique & Soli ignota vorago.
Hæc igitur pavidus ſublimi David ab arce
Singula ſpectabat, dubius vitamne, necemne
Eligeret, nunc cœlum oculis atque aſtra petebat
Attonitus, largo nunc turgida lumina fletu
Fixa tenebat humi: tandem circumſpicit antrum,
Et mox: Tu noſtri domus, inquit, conſcia luctus,
Tu mihi teſtis eris juſtorum ſola dolorum:
Sic faveas noſtro rubicunda ex crimine Luna:
(Fortè erat, aut viſa eſt Phœbe rubicundior) at vos
Sidera, quæ inviſos toties vidiſtis amores,
Mutatum ſpectate virum. Sic fatus, eburnam
Suſpendit zona citharam, qua ſuetus ad omnes
Mentis erat curas uti, qua ſæpe ſonante
Depulerat ſævos inimico à rege furores. 1 Reg. 16.
Ergò abit, atque ſago velatus membra cucullo,
Præcipitis tandem evadit ſuper ardua montis
Culmina, mox antrum ingreditur, largoque madentes
Imbre oculos cœlo attollit, tandemque recepta
Mente, miſer tales tremebundo pectore fletus
Orditur, mœſtas cithara reſonante querelas.

THEO-

THEODORI BEZÆ,

VEZELII

ELEGIÆ.

Ad LECTOREM,

ELEGIA I.

TU quem naturæ nobis conſenſus amicum
Fecit, & è ſimili ſidere natus amor,
Quiſquis eris, niſi vel locuples te curia totum
Poſſidet, & rauci ſollicitudo fori:
Aut niſi te Hippocratis retinent, pia cura, medelæ,
Aut totum aſſeruit pagina ſacra ſibi:
Vel niſi te Pallas ſtudiis melioribus aptum,
Et Venerem, & Veneris tangere ſcripta vetat:
Aſpice quàm miſerè inſano conſumat amore,
Quàm lateat noſtro pectore ſæva Venus.
Si benè te novi, quum legeris omnia, dices,
Non erat hic tali dignus ab igne coqui.
Attamen hoc fruſtra: nam talia fata Sorores
Nondum etiam nato conſtituere mihi,
Ut quamvis nil ipſe habeam quod poſſit amari,
Experiar Veneris tempus in omne faces.
Quodque magis mirum, quum nos potiamur amica,
Qua non eſt flammis dignior ulla meis,
Perpetuæ tamen exagitant mea pectora curæ,
Et premit inſomnem ſollicitudo comes.
Sive graves obſcura mihi nox clauſit ocellos,
Tunc quoque quum jaceam ſemiſopitus, amo.

Seu

Seu vigilo, præter noſtras nil cogito flammas.
Candida luminibus proxima ſola meis.
Hei mihi quæ nuper nobis inſomnia miſit
Ille puer, quantis luſit imaginibus!
Nec piguit noſtrum populo narrare furorem,
Et Phœbum in ſomnos ſollicitare meos.
Quippe etiam hæc nobis nevêre incommoda Parcæ;
Nequitiæ fiam teſtis ut ipſe meæ.
Id tamen exemplo liceat feciſſe Tibulli:
Sic Nemeſis flammas, culte Tibulle, canis.
Cynthia ſæpè tibi ſic eſt cantata, Properti,
Sic eſt Naſoni dicta Corynna ſuo.
Hi tamen æternum meruerunt carmine nomen:
Dii faciant, poſſim poſt mea fata legi.
Scilicet hoc unum noſtros ſolatur amores,
Hoc facit ut placeat, quæ mihi flamma nocet.
Sive autem id nobis veniens conceſſerit ætas:
Seu me quæ vulgum fata ſevera manent,
Sic ſaltem vixiſſe mihi, te teſte, placebit,
Exemplo ut fieres cautior ipſe meo.
Quippe, aut fallor ego, aut noſtros quum legeris ignes,
Et mea quum fuerit ſors benè nota tibi,
Sedulus hoc deinceps, & tota mente cavebis,
Ne ſimili mecum ſis ratione miſer.
Noſtra utinam tibi flamma ferat tot commoda, lector,
Quot dedit authori maxima damna ſuo.

In MEDIOCRITATIS laudem.

ELEGIA II.

NON fruſtra ſolita eſt medium laudare vetuſtas:
Nam nil laudari dignius orbis habet.
In medio poſita eſt virtus, hinc, indeque fallax
Tota ſiniſtra via eſt, totaque dextra via eſt.
Icare, ſi patrem eſſes inter utrumque ſecutus,
Icarias nullus nomine noſſet aquas.
Si medio Phaëton manſiſſet calle ſuperbus,
Non eſſet ſæva terra peruſta face.

Seu

Nec

Nec lenis nimiùm, nec durat ſæva poteſtas:
Quæ medium ſervat, ſola perennis erit.
Te nimia, ô Juli, clementia perdidit olim:
Occîdit feritas te, truculente Nero.
Auguſtus fœlix cur multos manſit in annos?
Nec facilis nimiùm, nec truculentus erat.
Nec nimis ipſe coli, nec ſperni Juppiter optat,
Sed magis una juvat mens moderata Deos.
Largus opum nullus, nullus laudatur avarus:
Magnus, in his potuit qui tenuiſſe modum.
Antonî menſas ſic vicit cœna Catonis,
Et tenuem melior fama ſecuta larem.
Nec gracilis ſtructura nimis, nec craſſa probatur:
Hæc ſpectatori diſplicet, illa ruit.
Ut moderata juvant, ſic ægris pharmaca multis,
Heu nimiùm multis, ſæpè petita nocent.
Dicere plura nefas credo, nam laude nequaquam
Efferri immodica ſuſtinet ipſe modus.

ELEGIA III.

COrnua bis poſuit, bis cepit cornua Phœbe,
Nec tamen es tanto tempore viſa mihi.
Vivo tamen, ſi vita poteſt tibi, Publia, dici,
Mœrorem & lachrymas quæ fovet una meas.
Certè dura mihi mors ſæpè in vota vocatur:
Mors finem lachrymis impoſitura meis.
Non aliter queritur ventrem durare Prometheus,
Et poſito mallet numine poſſe mori.
Fallor enim, aut quiſquis figmenta hæc repperit olim,
Vulturis eſt illi nomine dictus amor.
Quæ non viſa mihi platea eſt? quid in Urbe relictum?
Urbe tamen tota Publia nulla fuit.
Ergo vel miſeram cohibent te conjugis iræ;
O non tam ſævo fœmina digna viro!
Vel populoſa tibi ſordere Lutetia cœpit,
Et placidi ruris dulcior aura placet.
Forſitan in ſylvis noſtros meditaris amores,
Et tuto velles omnia ferre loco.

Ibo igitur, nec me quicquam retinebit euntem,
Donec ſis aliquo ſola reperta loco.
Interea manuum ſerves, collique colorem,
Et fieri nigras ne patiare genas.
Tecta incede caput: nam te ſi cernat Apollo,
Ardeat in vultus uſtus & ipſe tuos.
In ſylvis lauri veſtita eſt cortice Daphne,
Hei mihi, ſi de te fabula talis erit!
Caliſto in ſylvis ſummo eſt compreſſa Tonanti,
Ne rogo, ne placeat Juppiter iſte tibi.
Heu! quid non timeo? latronum hic regna teguntur:
Quiſquis es, hinc aufer, prædo cruente, manus:
Actæon doceat violati numinis iras:
Dictynna certè non minor iſta Dea eſt.
Quid loquor? ô noſtræ pars maxima, Publia, mentis,
Non poterunt aures iſta ferire tuas.
O utinam præſens verba obſervare legentis,
Et frontis poſſem ſigna notare tuæ!
Optima tunc noſtro Spes addi poſſet amori,
Et poſſem mecum dicere, lenis erit.
Perveniam certè quacunque morêris in Urbe,
Sive aliquo potius, Publia, rure lates.
Perveniam, & ſi non mea per ſe forma loquatur,
Fortunæ fiam nuncius ipſe meæ.
Quòd ſi ſurda preces auſis contemnere noſtras,
Nempè meæ ſubitò conſcia cædis eris:
Attamen hoc media nobis in morte placebit,
Quòd tu cauſa meæ, Publia, cædis eris.

ELEGIA IV.

SI tibi ſinceri nomen benè quadrat amici,
Cur mihi quæ tota eſt candida, nigra tibi eſt?
Cur quoties caleo dixi, tibi frigus in ore?
Cur mihi quod gelidus Caucaſus, Ætna tibi eſt?
At ſaltem ſi viſa prius tibi noſtra fuiſſet,
Si conſpecta foret, quàm violata, prius,
Vel me fallit amor, vel ſi tibi viſa fuiſſet,
Eſſemus forma captus uterque pari.

Quòd ſi tam pulchris non eſſes captus ocellis,
At levius poteras tunc tamen eſſe malus.
Perfide, quis noſtros unquam accuſavit amores?
Candida quo tandem judice facta rea eſt?
Actor es & judex idem: ſuccurrite jura,
Lædit Romanum perfidus iſte forum.
Parce tamen, verbis uti ſi cogor acerbis:
Hei mihi! quòd ſic eſt imperioſus amor!
Nunc faveo, Lodoïce, tibi, nunc urit amica,
Et fidei memorem me jubet eſſe meæ.
Utrique eſt juratus amor dominæque, tibique,
Nunc Cytheræa Venus, dic mihi, cujus ero?
Cur tranſverſus agor? duplici cur uror ab igne?
Ah, fuerat nobis unica flamma ſatis.
Rectus amor, Lodoïce, tibi me fecit amicum:
Neſcio cur placeat cauſa pudica minus.
Scilicet inſani meritò creduntur amantes:
Quiſquis amas, juris non potes eſſe tui.
Quod tamen eſt mirum, juſta eſt inſania nobis,
Et videor demens cum ratione mihi.
Nam mea, ſi neſcis, (ſed neſcis, arbitror) una eſt
Quam velit ipſa ſibi præpoſuiſſe Venus.
Sic caput erectum, ſic frons exurgit aperta:
Sic virides oculos umbra decora tegit.
Sic oculi geminis radiant hinc inde Smaragdis:
Quæ fero, ſunt hujus vulnera prima loci.
Utraque ſic pulcher conjungit lumina naſus,
Purpureis ſic eſt conſpicienda genis.
Sic geminis roſeus color emicat undique labris:
O labris toties labra petita meis!
Hîc habitat quæ me tandem ſervabit, opinor,
Nunc in perniciem lingua diſerta meam.
Quid caput auratum memorem? quid eburnea colla?
Binaque quæ niveo pectore mala latent?
Cætera quid referam? quæ ſi non omnia novi,
Quis tamen eſſe ſuo corpore digna neget?
Et tamen hanc audes maculare & dicere nigram,
Deſine, habet certè numen & iſta ſuum.
Quæ niſi ſit precibus noſtris lenita, veremur
Ne diſcas læſæ quàm gravis ira Deæ.

Nunc revoces quæ ſcripta tibi: ſit fœdere juncto,
Candida quæ nobis, candida & illa tibi.
Certè digna meis una es, mea Candida, flammis:
Dii faciant poſſim dicere, tota mea es.
Tunc licèt inſanus tota deſigner in Urbe,
Dum mea ſis, nihilum nomina vana moror.
At tua qui nigra violârit nomina fama,
Hic hoſtis nobis, hic inimicus erit.
Illius efficiam, faveat modò notus Apollo,
Crimina deridens vulgus in orbe legat.
Tuque iterum noſtrum ſi lædas fortè furorem,
Haud equidem vanas experiêre minas.

ELEGIA V.

QUiſquis amas (ajunt cuncti) fuge corpus amatum,
Vivere ſi cœco liber ab igne cupis.
Hei mihi, te quoties fugi, mea Candida! fugi:
Semper at in noſtro pectore regnat amor.
Ecce iterum fateor, fugi te, Candida: verùm
Et potui & poſſum dicere ſemper, amo.
Sive abeo in ſylvas, nobis ſuccurrit Adonis,
Et fit triſtitiæ conſcia ſylva meæ:
Sive placent horti, quot florum hîc millia cerno,
Tot ſtimulis captum me premit aſper amor:
Narciſſum hinc croceum video, hinc flentes Hiacynthos,
Hinc miſer ante oculos pulcher Adonis adeſt:
Magna quidem noſtræ fateor medicamina flammæ,
Sed me qui vincit, vincit & ille Deos.
At ſi prata juvant, ô quantas ſentio flammas!
Ardeo tunc flammis totus amoris ego.
Hic videor Cereris fugientem cernere natam,
Hic videor furvi cernere Ditis equos.
Littora ſi ſpecto, vitreas tunc cogito Nymphas,
Fervidaque in medio numina ſæpè mari.
Quo magis evado montes ſublimis in altos,
Hoc propior Veneris fit puer ille mihi.
Si placeant Urbes: vis ut ſemel omnia dicam?
Illic quum videam plurima, nulla placent.

Illius nunc carpo oculos, nunc illius ora,
Hæc capite, hæc pedibus diſplicet, illa genis.
Denique materies ſi deſit, crimina fingo:
Et quæcunque aliis candida, nigra mihi eſt.
Quid prodeſt fugiſſe igitur, cum Candida præſens,
Atque adeò lateri ſit comes uſque meo?
Umbræ igitur meritò quadret tibi Candida nomen,
Tale tamen nomen non decet iſte color.
Humanum potius debes deponere nomen,
Una ſimul gemino quæ potes eſſe loco.
Parce, rogo, quæcunque Dea es: ſubjecit & ipſa
Anchiſi ſeſe, res benè nota, Venus.
Ecce fugam fateor, veniam ne, Diva, negato,
Sæpe mihi veniam Juppiter ipſe dedit.
Ipſe quidem prima mox ad te luce revertar,
Quaſque voles pœnas, ſi patiare, feram.

ELEGIA VI.

SI te, diva Venus, genuerunt æquora quondam,
Si Veneris ſurdo numina nota mari:
Ne me, ne pelago jactatum deſere, Diva,
En madidus raucis undique vincor aquis.
Quæris ubi fluctus, ubi ſint ſæva æquora? nuſquam:
Sed mare quo vexor, terra dat ipſa mihi.
Me miſerum, quamvis liquidis ſejunctus ab undis
Auferor à ficto naufragus ipſe freto!
Hei mihi, quid Ficto dixi? veriſſima nobis
Unda nocet, fictum res habet iſta nihil.
Nuſquam undas video, circumſtant attamen undæ,
Scilicet in ſicco curro, natoque mari.
Ecce iterum, Sicco cur dixi? nempè ſepulta
Ingenii vis eſt quantulacunque mei.
Hinc toties cogor mentem mutare priorem,
Muſaque diſſidiis ingenioſa mea eſt.
Vos oculi flentes præbetis flumina puppi,
Hoc volat infœlix flumine vecta ratis,
Nec venti deſunt, ventos ſuſpiria præbent:
Hæc laceram ducunt in ſua damna ratem.

Quid tacitos dicam ſtimulos, cœcumque furorem?
Dant ſtimuli remos, dat mihi vela furor.
Spes miſeræ eſt cymbæ clavus, ſpes optima Divûm,
Spes medicina malis una reperta meis.
Anchora ſunt humili deprompta è pectore verba,
Vix tamen iratas hæc remorantur aquas.
Firmus amor ratis eſt malus, ſunt dona rudentes:
Fune carina regi, munere ſueta Venus.
Navis es, ô anima inſano correpta furore:
Te miſeram cæcus navita ducit Amor:
Tempeſtas ſcopuli: nempè ira odiumque timentur,
Dii faciant ut ſint ira odiumque procul.
Fulmina quæ vereor, ſunt verba minantia nobis,
Ah, procul à noſtro ſitis amore minæ!
Si frons læta minus, ſi non, velut ante, ſerena,
Tunc madidis cedit feſſa carina Notis.
Sæpè igitur ventis currunt mea vela ſecundis,
Sæpè mihi forti carbaſa pulſa Noto.
Ut tamen eſt viſum littus, portumque ſubire,
Jam paro, conſpecti captus amore ſoli.
Auferor infœlix, quamvis multumque diuque
Coner in adverſo figere vela ſolo.
Tunc faciem littus mutat, poſitoque nitore
Sidera palleſcunt ignibus orba ſuis.
Clamo tamen, liceat ſaltem mihi cernere ripas,
Redde diem miſero, Candida, redde diem.
Hæc ego dum gemino, referunt mea carbaſa venti,
Et ruit in noſtrum multa procella caput.
Spirant cuncta minas, crebrum micat æthere fulmen,
Mox oculis abeunt littora viſa meis.
Quod tamen eſt mirum, ſtat recto pondere malus,
Et nequeunt ſævo cedere vela freto.
Quem tot turbæ agitant, hunc, ô Cytheræa, negabis
Sentire inſani cuncta pericla maris?
Aut igitur totum moveas, Neptune, furorem,
Ut bibat inſanas obruta puppis aquas:
Aut facias tenſis intrem mea littora venis;
Ah! volui velis dicere, parce Venus!
Parce Venus, mea culpa levis, ſi culpa vocari
Mutatæ debet littera ſyllabulæ.

Si ſit culpa tamen, fateor: Venus hæc mihi culpa,
Hæc, inquam, nobis optima culpa placet.

ELEGIA VII.

Somnium

HEi mihi, quæ terrent pavidum mala ſomnia pectus!
Eheu, quæ trepido ſomnia viſa mihi!
At tu quiſquis amas, nec ſperes luce quietem,
Nec tacitas noctes polliceâre tibi.
Veſpere colla domum referunt leviora juvenci,
Et tacitæ requiem commeditantur aves.
Veſpere nunc ſtertit fuſca cum conjuge Paſtor,
Nunc Venerem exercet, lætus & ipſe, ſuam.
Sol quoque poſtremas poſtquam pervenit ad undas,
Fertur in ardentis Thetidos ire ſinus.
At nos perpetuis exercita turba periclis,
Quos inſana trahit poſt ſua terga Venus,
Sive dies præbet magno ſua lumina mundo,
Noſtra latent tenebris pectora cæca ſuis:
Seu nox nigra ſua terras amplectitur umbra,
Semper adeſt noctis ſollicitudo comes:
Ingreſſuſque thoros, menti ſe callidus infert,
Pulicis exiguo corpore tectus Amor.
Quiſquis es exemplum à nobis qui quæris, habeto
Alterius damno cautus ut eſſe queas.
Nox erat, & variis vexatus pectora curis,
Credideram molli languida membra thoro.
Nec dum prima quies oculos benè clauſerat, ecce
Jam parat inſidias ſanguinolentus Amor.
Agmina cernebam, armataſque inſtare catervas,
Et, niſi fallor ego, vix puto, ſomnus erat.
Agnovi procul ipſe acies, fulgentiaque arma,
Denique vera oculis agmina viſa meis.
Expecto trepidus, nec enim fugiſſe licebat,
Audio clamores, verbera ſæva, minas.
Aſpicio, en! mediis mihi candida cernitur armis,
Et laniata genas, & laniata comas.
Talis erat Paridi quondam quum rapta Lacæna eſt:
Thisbe te extincto, Pyrame, talis erat.

Ille comam, ille togam flentis, fruſtraque rogantis
Diripit, ille, mea, eſt, clamat, & ille, mea eſt.
Deſtigui, ut ſolus viſo prædone viator,
Ut ſtupet aſpectis agna relicta lupis.
Quid facerem? jubet ira loqui, pietaſque, fideſque,
At monet aſpecta morte tacere metus.
Ira metum vincit, medios moriturus in hoſtes
Tendo, nec ceſſo dicere & ipſe, mea eſt,
Ille, ut me aſpexit, miſer, ah miſer! inquit, abito,
Non tua tam miſero tempore digna fides,
Ah, fuge, ſic levius moriar. Nec plura locuta,
Voce mihi viſa eſt deficiente mori.
Protinus exclamans, incuſo hominesque Deoſque,
Nec ceſſo vacuas ingeminare minas.
Illi adſunt, ſtrictoque mihi mucrone minantur,
Nec miſerum ceſſant figere tela caput.
Tandem igitur cunctis, unus congreſſus inermis,
Ipſe meæ viſus proximus eſſe neci.
Jamque cadens, charæ tangebam corpus amicæ,
Eſſet ut extremo tempore notus amor.
Ecce abit ex oculis tenues hic ſomnus in auras,
Territus, & vitæ vix benè certus eram.
Non aliter ſævi ſi quando dentibus hoſtis
Eripuit pavidam paſtor amicus ovem:
Illa, licèt ſervata, tamen ſtupefacta periclo,
Vix tandem poſito diſcit abire metu.
Talis eram, ſudorque omnes manabat in artus,
Senſimus & rigidas undique ſtare comas.
Talem quiſquis amas tibi polliceare quietem:
Talia ſpectabit ſomnia, quiſquis amat.

ELEGIA VIII.

UT ſtupet emiſſo ſi quis Jovis igne petitus,
Ut ſtupet inſanis navita raptus aquis,
Sic ſtupui, poſtquam dira te febre retentum
In mœſto didici corpus habere thoro,
Quid facerem? nec erat nobis ars nota medendi,
Nec, ſi tota foret cognita, tuta ſatis

Sæpe ego, quum vitæ medicus ſpem redderet ægro,
Vidi inter medicas membra labare manus.
Ergò, quod licuit, cœlum ſuperoſque precatus,
Has cœpi pavida fundere mente preces:
Humanæ ſi quem tangit miſeratio ſortis:
Siqua poteſt hominum tangere cura Deos:
Quiſquis ades ſuperum, juſtæ miſerere querelæ:
Crede mihi, venia res benè digna tua eſt.
Non ego divitias poſco, Crœſive talenta,
Non peto formoſæ conjugis eſſe virum:
Hoc peto, ſi qua pii vos cura attingit amoris,
Reddatur Valido priſtina vita meo;
Ille eſt, qui Superûm coluit ſtudioſus honores,
Nunc jacet in triſti pallidus ille thoro.
Quid dixi? magnis immò vult ſæpe querelis,
Quòd meruit nullo crimine, poſſe mori.
Juppiter, & tu olim, non eſt hoc crimen, amaſti:
Si ſcelus hoc, ſceleris ſidera plena tui.
Cauſa tamen nobis melior, quò caſtior hæc eſt:
Cauſa pudicitiæ pondere nixa ſuæ.
Quid potuit ſceleris Validus patraſſe? quis illum
Audiit ullius criminis eſſe reum?
Decipit ebrietas humanam ſordida mentem,
Hinc ſcelerum nata eſt prodigioſa cohors.
Ergò ut vitaret Validus tua crimina, Bacche,
Non puduit lymphas præpoſuiſſe tibi.
Captivos hominum ducit Venus improba ſenſus,
Hinc ſcelerum nata eſt prodigioſa cohors.
Fallor ego, aut ſi qui Validum tetigiſtis amores,
Una laboranti Pallas amata fuit.
Ergo inſontem animam ne ſævus tollito, néve
Tela geras tanti ſanguine tincta viri.
Ecquid enim prodeſt rarum tribuiſſe colorem,
Tam color iſte brevi ſi periturus erat?
Ingenium infudiſſe ſagax quid profuit illi,
Si vetet ingenio mors inopina frui?
Quòd ſi certa manet mortis ſententia fatis,
Si petit hoc etiam Parca ſceleſta caput,
Hoc facite, ô Divi, quæ nunc mihi vita ſuperſtes,
Ut Validò proſit, proſit & illa mihi.

Non inſuęta precor; Ledæos fama gemellos
Dividua inter ſe vivere morte refert.
Sic nos attoniti ſuperos, Lodoïce, precamur,
Dii votis faciant pondus ineſſe meis.
Dii faciant mox ut nobis reddamur uterque,
Et poſito cantet muſa dolore jocos.

ELEGIA IX.

AT pereat quæcunque meas extinguere flammas,
Quæ te cunque mihi tollere tentat anus.
Improba, læna, procax, mœcha, invida, dic age, cur-
Lædi viſa mea eſt digna puella tibi? (nam
Vel quòd tam caſtam non poſſis ferre puellam,
Et tibi tam conſtans non benè quadret amor.
Vel quum nulla meum turbarent jurgia lectum,
Diſplicuit placido pax in amore tibi.
Fallor ego, aut virtus potuit tibi neutra probari,
Diſſimilemque tibi ferre ſceleſta nequis.
Sic premitur forti mitis clementia bello,
Sic lupus in placidas it violentus oves.
At vos, qui noſtris vicinas jungitis ædes,
Sícne decet juſta credulitate rapi?
Scilicet audaces plectit Reſpublica fures,
Criminibus meritò pœna reperta ſua eſt.
Non tamen indicta plectuntur crimina cauſa,
Hoc Latii prohibent optima jura fori.
Nos verò inſontes jam dicimur exules eſſe,
Quis tamen audivit criminis eſſe reos?
Cujus nocturno turbavi ſomnia cantu?
Cujus ego inveniar vi petiiſſe fores?
Anne ego cujuſquam mœchus connubia læſi?
Candida ſola mea eſt, Candida tota mea eſt.
Nimirum una anus eſt, quæ nos incuſat amoris,
O Venus! an ſcelus eſt numen amare tuum?
Si ſcelus hoc, cœlum fas ſit vocitare ſceleſtum,
Atque iterum in ſanctos bella movere Deos.
Hoc Divi prohibete nefas, mœchæque ſceleſtæ
Ignea in inviſum vertite tela caput.

Téne ego perpetiar miſero mihi Candida tolli,
Aut Veneris dici numen inane feram?
Nec contra obſiſtam iratus, magnoque furore
Præcipites iſtos pulverulentus agam?
Tunc igitur gladios acuam, tunc bella movebo,
Tunc invicta dabit vimque animumque Venus.
Interea peragent vindictæ carmina partem,
Sic ulta eſt Vates ſæpe Camœna ſuos.
Ecquis enim Archilochi rapidos non novit iambos?
Tu quoque anus noſtras experiâre minas;
Tiſiphone quamvis tecum collata videri
Jure oculos poſſit paſcere digna Jovis:
Macra licèt tibi ſit facies, licèt undique turpes,
Undique deformet pellis arata genas:
Emineat quamvis dens unus & alter ab ore,
Sordeat & canis tempus utrumque comis:
Te precor inſani rabies exedat amoris,
Et turpi incluſum pectore vulnus alas.
Digna tibi tamen interea videaris amari,
Te tamen immenſo nullus in orbe probet,
Sint nigro fruſtra demiſſa monilia collo,
Fruſtra oneret macras inſtita longa nates.
Diſpliceas meritò cunctis, ſis fabula vulgo,
Nil niſi perverſam fama loquatur anum.
Te mater teneræ demonſtret ſæpè puellæ,
Et jubeat mores ſæpè cavere tuos.
Atque ita bis centum quum tandem impleveris annos,
Tunc cupias fruſtra peſſima mœcha mori.
Sæviat in macrum nodoſa podagra cadaver,
Atque diu infirmis ludat in articulis.
Dira lues paſſim putres diſtorqueat artus,
Fœdus ut abſentem prodere poſſit odor;
Teque notet, velut inviſum ſis omen, Aruſpex;
Horreat ad vultus fœmina, virque tuos.
Nec tamen, hæc quiſquam medicari vulnera curet,
Nec manus auxilium porrigat ulla tibi.
Te potius ridens hinc indeque turba, jacentem
Oderit, inviſum devoveatque caput.
Atque ita ter centum quum tandem impleveris annos,
Cedat ab infami corpore vita procul.

Sylva rogum invideat, nec det tibi terra ſepulchrum;
Funeribus deſint ultima vota tuis.
Inferias peragant, vulpeſque, caneſque, lupique,
Et ſiqua effuſo ſanguine gaudet avis.
Interea in viſos jubeat diſcedere Manes
Portitor, & Stygias tangere nolit aquas.
At tu deſerto ſtudeas in littore mœſta
Infernum precibus ſollicitare Jovem.
Atque ita millenos quum tandem impleveris annos,
Sis tandem furiis addita quarta tribus.
Hoc facite, ô Divi! ſi caſtæ vota puellæ,
Si poſſunt caſti vota valere viri:
Hujus ut exemplo venerari diſcat amorem,
Quæ juvenum flammis invida turba nocet.

ELEGIA X.

DIc age cur vanæ juvat indulgere querelæ?
Cur juvat immites dicere, ſtulta, Deos?
Nempe doles periiſſe comam, flavoſque capillos
Tam ſubitò glabrum deſtituiſſe caput.
Deſine, ſtulta, queri: nam quod periiſſe videtur,
Tempora reddiderint non ita longa tibi.
Sic tibi ſæpè thymus, ſic & tondetur anethus,
Mox tamen in frondes ſurgit uterque ſuas.
Sic quum ſæpè roſas toto collegeris horto,
Purpureas idem cras dabit hortus opes.
Per modò, & hæc quamvis poſſit jactura videri
Magna, feras parvæ tædia parva moræ.
Nec tamen interea plores periiſſe capillos:
Quam periiſſe putas, credito, ſalva coma eſt;
Quippe hujus radios nuper miratus Apollo,
Siderea dignam credidit eſſe domo.
Scilicet hinc ficto Berenices nomine tecta,
Junctaque nocturnis ignibus illa micat.

ELEGIA XI.

ECce iterum Jani nobis redière Calendæ,
Hei mihi! quos luctus, funera quanta ferunt?
Roma Tito quondam celebrata eſt maxima magno,
Eſt quoque Naſonis carmine dicta ſui.
Quæ te, Naſo, tulit, quæ te, Tite ſuſtulit, orbi,
Inter funeſtos eſt numeranda dies.
Namque adeò infelix quæ infames ſanguine Cannas
Lux videt, & Latio triſtia cuncta foro.
Nullum igitur munus nunc expectetis amici,
Munera temporibus ſunt minus apta malis.
Fas mihi ſit Patrum priſcos contemnere ritus,
Fas mihi conſuetas mittere jure preces.
Cernite nunc triſti ploratur ut undique cœlo,
Merſaque demiſſo terra ſub imbre natet.
Ecce Venus pullo veſtita incedit amictu,
Dilaceranſque genas, dilaceranſque comas.
Et pharetræ oblitus, luctuque immerſus acerbo
Naſonis cantat carmina mœſtus Amor.
Ipſe ſuas Janus damnatque oditque Calendas,
Et ſua de faſtis tollere feſta parat;
Flet quoque Neptunus, flet rauciſona Amphitrite
Et patrio plorat gurgite merſa Thetis;
Peligna lachrymis implent rura omnia Nymphæ,
Et querulus Patavi permeat arva Padus;
Túne igitur lachrymas retinebis, Roma, cadentes,
Nec poteris cœli quæſtibus eſſe comes?
Hei mihi! quid te olim, demens Auguſte, coëgit
Naſonis ſacrum ſic violare caput?
Julius hoc olim non fecit avunculus, ille
Qui dedit Italiæ ſceptra ſecunda tibi.
Et te jam meritò clementem dicere quiſquam,
Ingeniumvé poteſt dicere mite tibi?
Quæ nunquam Auguſti potuit lenire furorem,
Scivit in humanos flectere Muſa Getas.
Namque Tonitanis exul lugetur in oris,
Naſonique parat barbara turba rogos.

Lugete ô miſeri vates, totumque jubete
Parnaſſum alternos ingeminare ſonos.
Flentibus en aderit Phœbus, Pallaſque favebit,
Et peraget partes numen utrumque ſuas.
Vos quoque quos cœli digniſſima cura fatigat,
Ne, rogo, ne quinta quærite luce lyram:
Illa etenim lumen cœlo, terriſque negabit,
Lætaque cum charo Tartara vate colet.
At vos, ô Manes quorum nec longa vetuſtas,
Nobile nec delet nomen avara dies.
Vos, inquam, ſolos Jani gaudere Calendis,
Vos dare lætitiæ mutua ſigna decet.
Quippe Titum vobis lux addidit iſta peremptum,
Hæc quoque Naſonis lux dedit arte frui.
Ergò occurriſtis Manes venientibus illis,
Totaque in amplexus mortua turba ruit.
Ennius inde pater medium complexus utrumque,
Hic ait, eſt Latii gloria tota ſoli.
Mox Varro, & Cicero, properant, terſuſque Catullus,
Mox quoque cum Nemeſi, culte Tibulle, venis.
Et tu qui dubium feciſti nomen Homeri,
Cui vitam debent rus, pecus, arma ſuam.
Quid reges memorem priſcos, forteſque Quirites,
Quoſcunque exoriens Roma, vetuſque dedit?
Scilicet iſta Titum venerata eſt undique turba,
Hannibal aſpecto ſurgit & ipſe Tito.
Vos, ô vos Manes, æternos ducite luſus.
At nos perpetuò cura dolorque prement.
His ego quotannis luctu celebrabo Calendas,
Et tacto injiciam thura, merumque rogo.
Deinde iſti verſus tumulo ponentur inani:
Dii faciant, illos poſtera turba legat:
Quiſquis ades, vacuum Naſonis cerne ſepulchrum,
Quiſquis ades magni cerne ſepulchra Titi.
Orphei quod precibus Plutonia regna dedêre,
Hoc Titus, & magnus Naſo dedêre ſibi.

ELEGIA

ELEGIA XII.

HElis quòd ſpeculo multumque diuque retenta
Sacratum Veneri ſic remoratur opus,
Fallor ego, aut juſta certè ratione movetur,
Nec levis eſt tantæ cauſa reperta moræ:
Namque nec ornatos componit ritè capillos,
Cui non juſſa ſuo ſtat coma flava loco:
Nec Tyrio fucare genas credenda colore,
Cui medias intra purpura nata genas.
Aut igitur creta collum mentitur eburnum,
Aut labris ſpargit rubra venena ſuis:
At collum natura illi conceſſit eburnum,
Ex minio juſſit labra rubere ſuo.
Cur verò tenues oculorum depilet arcus,
Cur jubeat patula cædere fronte comas,
Cui geminos talis teſtudo exornat ocellos,
Qualis Apellæa linea ducta manu?
Et cui lunatæ tam larga eſt area frontis,
Ut ſit tam patula fronte nec ipſa Venus.
Scilicet hæc emptis implêrit dentibus ora,
Nativum eſſe probat cui gelaſinus ebur.
At verò inflatum pectus, mammaſque cadentes,
Et mollem magna colligit arte ſinum.
O Dii! quàm tuta eſt à tali crimine virgo,
Cui tumet æqualis ſemper utrinque ſinus!
Quid geſtus, cultumve loquar, moreſque decoros!
Talis erat, malum quum Cythærea tulit.
Ergo Helis ſpeculum non ſic remorata tuetur:
Helis enim ſpeculi non eget arte regi:
Ipſa ſed in facie dominæ cryſtalla morantur,
Et raras gaudent cernere delicias.
Helida cur ergò abſentem ſic turba requiris,
Nec pergis potius dum procul Helis abeſt?
Quippe abiens Helis nullum retinebit euntem:
Si veniat, cunctos quod remoretur, erit.

THEODORI BEZÆ,
VEZELII
EPITAPHIA.

D. P. STELLÆ LL. Doctoris celeberrimi.

MUNDUS ut aſſiduus gauderet luce ſuoque
Vivere Sol poſſet liber ab officio:
Lucifer in terras cœlo migrare relicto,
Atque hominis faciem ſumere juſſus erat:
At mox ut Stellæ diſceſſu clara Deorum
Perpetua cœpit regia nocte premi,
Penituit mandâſſe Jovem, Stellamque vocavit,
Et Solem antiquas juſſit obire vices.

D. JO. VALENTIS, Regis à conſiliis.

EXtincto nuper Reſpublica mœſta Valente,
Viſa mihi ſecum ſic gemebunda queri:
Sæpè alios flevi, dum ſic raperentur, alumnos:
Cauſa tamen nunquam juſtior ulla fuit.

ADVOCATI CUJUSDAM.

O Rerum varias vices, & ingens
Fortunæ paradigma ſævientis!
Clamoſiſſimus omnium virorum,
Qui verborum operam omnibus locabat,
Nunc raptus Rhadamantium ad tribunal,
Conducit miſer, antè quæ locabat.

GULIELMI

GULIELMI BUDÆI, viri noſtræ ætati doctiſſimi, qui Lutetiæ obiit anno M. D. LIII. Cal. Septemb.

Ὄστις Βυδαῖον γλώσσης ὀνομάσατο φοῖβον
Ἀμφοτέρης, ὄρθως φοῖβον ἔειπε μάλα.
Οὐκ ἔιπεν δ' ἰκανῶς, μείζων γὰρ χ' ἠελιοῖο,
Ὃς ἀνθρώποισι φάος καὶ καταδὺς παρέχει.

EJUSDEM.

UNus Budæus, terramque poloſque homineſque
Devinxit magna providus arte ſibi:
Cœlo animum, terræ corpus donavit habendum
At cerebri nobis dona ſuperba dedit.
Sic deceſſit inops, nam nil ſibi liquerat ipſe,
Verùm hæc paupertas unica vincit opes.

EJUSDEM.

BUdæum flevere homines, ploravit & aër,
Budæus gelidis eſt quoque fletus aquis:
Sic flevere homines, ut plena volumina mœſtis
Carminibus quivis Bibliopola terat.
Sic aër luxit, conſumptis undique nimbis,
Ut jam quas plueret non reperiret aquas.
Flumina ſic flêrunt, ut quà modo navis adibat,
Currat in offenſis ſicca quadriga rotis.
Reſtabant cœlum & tellus, communis & omni
Quamlibet immenſo mœror in orbe foret,
Sed quum cœlum animam Budæi, terra cadaver
Poſſideat, quæſo, qua ratione fleant?

NICOLA

NICOLAI BEZÆ Patrui, qui Regi à conſiliis fuit.

MArmore de Pario nullas hîc ſtare columnas,
Ærа nec artificis vivere juſſa manu,
Nec tumuli cernes operoſam ſurgere molem,
Qualia Mauſoli fama ſepulchra canit.
Scilicet hos titulos, hos quærere debet honores,
Qui nil, quo melius nobilitetur, habet:
Hîc autem magni quondam pars magna Senatûs,
Aut nullo, aut ſolo Beza Catone minor:
Quem ſic eripuit virtus ter maxima morti,
Vivat ut extincto poſthumus ipſe ſibi.
Mortuus è tumulo famam cur captet inanem,
Illi quam vivo vita peracta dedit?
Imò (ſi verum fas nobis dicere: ſed fas)
Dignus qui tumulo non tegeretur, erat.

CATHARINÆ TEXEÆ Aurelienſis.

QUis jaceat loco ſepultus
Forſan ſcire cupis, benigne lector,
Atqui id dicere perlibenter optem.
Sed quo nomine debeat vocari
Quicquid hoc tumulo latet ſepultum,
Scire judico quemlibet ſagacem
Nullum, & quemlibet omnium peritum:
Nam ſi ex corpore judicare ſexum
Decet, Virgo latet ſepulchro in iſto.
At quanam ratione nuncupari
Debet fœmina, quam timore nemo
Turbatam nimio, aut dolore vidit?
Nemo proſperiore ſorte abuti,
Loqui nemo, ubi fœminæ tacendum,
Nemo quum decuit loqui, tacere,
Choros nemo ſequi parum pudicos,
Nemo ornare comam parum pudenter,
Nemo accerſere pharmacis colores,

Hinc vibrare oculos & inde nemo,
Nemo verba loqui petulca vidit.
Ergò vir fuit. At virum vocare
Qua decet ratione, cui virilis
Illa corporis est negata forma?
Ergò utrumque fuit. Fuisse verò
Cur utrumque putem, quod esse neutrum
Probatum satis est superque nobis?
Diva ergo fuit, altera aut Minerva,
Quæ, quum fœmina sit, tamen virili
Intus est animo, ut ferunt poetæ.
Sed est nota satis cruenta Pallas,
Et insana Deûm libido nota.
Ergò quid supereſt, nisi ut putemus
Quiddam hoc in tumulo latere, quod sit
Fœminisque, virisque, Diisque majus?

ANTONII PRATENSIS Cancellarii Galliæ.

AMplissimus vir hîc jacet.

EOBANI HESSI Poëtæ egregii.

VEnerat exutus mortali corpore nuper
Hessus, ut infernis exciperetur aquis:
Quem torvè intuitus squalentis portitor Orci,
Hic ait, hic gratus Manibus hospes erit:
Túne Syracusii calamos impunè poëtæ,
Mæonidæque tubam pessime surpueris?
Dixerat: & media vates jam puppe sedebat,
Quum vetuit nautam pergere Mercurius.
Ne sævito, Senex, inquit: nam vendicat istum
Juppiter, & superûm cætera turba, sibi.
Extinctis aliis potuit qui reddere vitam,
Ditis in hunc possunt jura severa nihil.

MACUTI

MACUTI POMPONII, Quum falsò nunciaretur in Alpibus occubuisse.

VOS nunc advoco, flebiles Phaleuci,
Vos voco, ô numeri severiores!
Adeste, obsecro, dum meum Macutum,
Meas delicias, meamque vitam,
Morte lugeo pessima peremptum.
Unde, Pierides, loqui auspicabor?
Dicamne ut patria benè instituta
Natus ille meus Macutus omnes
Vita vicerit integra & pudica?
Dicamne ut patria benè erudita
Natus ille meus Macutus omnes
In hac vicerit eruditiores?
Traxit carminibus suis opacas
Sylvas, & juga montium comata,
Undarum & domuit rapacitatem
Orpheus: sed superavit hunc Macutus
Mutis non modò doctus imperare,
Sed pacare hominum potens furorem,
Et lenes itidem incitare mentes:
Nec solus digitos movere doctus,
Sed lingua pariter loqui diserta.
Pericles potuit tonare quondam,
Sed Græcus tonuit suis Athenis.
Lingua Tullius eloquens Latina,
Romanis tonuit suis Latinus.
Natus sanguine Gallico Macutus
Et Græcè tonuisset, & Latinè,
Hoc si Roma foret Latina seclo,
Et nunc Græcia Græca personaret.
Apelli Cytheræa picta quondam
Nec tota attamen, immò inabsoluta;
Mille autem Venereſque Gratiasque
Expressit lepidus meus Macutus,
Aut vicit potius, nec id colore,
Sed docta lepidaque scriptione.

Apelles manui, at meus Macutus
Debet ingenio perennitatem.
Ægyptum penetravit uſque in imam
Magnus Pythagoras, Platoque magnus.
Et venit, Scythico gelu relicto,
Athenas Anacharſis eloquentes.
Vidit Italiam meus Macutus,
Viſurus pariter mare atque terras,
Doctrinam ut faceret ſuam auctiorem,
Cœpti ſi bona ſors boni fuiſſet,
Aut ſiquid reperiſſet, abſoluta
Vir quod diſceret eruditione.
Vos interrogo, quæ caput tenetis
Naſcentis Rhodani ſuperba ſaxa,
Cur ſævos homines fovetis illos,
Macutum mihi qui meum abſtulêre?
Vos, Nymphæ, rogo, quotquot hinc vel inde
Lemani vitreas tenetis undas,
Cur pati potuiſtis hunc cruenta,
Sceleſtaque manu virum interire,
Cui Nymphæ uſque adeò fuêre cordi?
Dic mihi, Cytheræa, dic, Apollo,
Dic, Hermes, mihi dicite, ô Camœnæ,
Cur noſtrum, rogo, cur meum Macutum
Paſſi eſtis perimi? An minus remoto
Ut poſſetis eo frui, in Deorum
Adjuncto numerum & beatitatem?
Tali dignus eras, Olympe, cive,
Tali dignus eras domo, Macute.
Habetis, Superi, mei Macuti
Nunc divinam animam, at relicta terris
Moles corporea, illa quam Macuti
Divinum ingenium incolebat olim.
Vos curare animam, Dii, Deæque,
Nobis corporis eſt habenda cura:
Hoc dicamus ei ſepulchrum inane:
Hei, cur non licet apparare verum!
Audi nunc, ubicunque ſis, Macute,
Sive cum Jove nunc jocaris una,
Ut cœli novus incola, & colonus,

Ve te potius novem Sorores,
Parnaſſuſque tenet bicornis, audi.
Te vivum mihi ſuſtulêre fata,
Extinctum quoque ſuſtulêre fata.
Quod unum licet, his tuo quotannis
Pares inferias dabo ſepulchro,
Ut meo Pyladi, meoque Achati.
Sic qui finis erit mihi loquendi,
Deflendi mihi finis eſt futurus
Te, meum Pyladem, meumque Achatem.

SIMONIS GRINÆI, viri longè eruditiſſimi.

ECquid ad extincti Grinæi funera, Nymphæ,
Tingitis imbre genas largo, Rhenumque per om-
Turbatæ, magno repletis littora planctu? (nem
Ecquid ad extincti Grinæi funera, Phœbe,
Sublatum eſſe genus, quem par tibi cura ſodalem
Fecerat, & ſimile adjunctum cognomen utrique?
Ecquid nunc jaculatur aquas nimboſus Orion,
Et madidam fundit lachrymoſus Aquarius urnam:
Cæteraque obſcuro radiantia ſidera cœlo,
Illuſtres tingunt nigra ferrugine vultus?
Ecquid ad extincti Grinæi funera, Vates,
Dejecti mœrore oculos, lachrymantia verba
Et mœſto alternos trahitis de pectore verſus?
O rerum ſortes variæ! properataque doctis
Semper fata viris! I nunc, & cura latentes
Sit tibi, quiſquis eris, naturæ inquirere cauſas.
Scilicet hæc ſtultos mortales fallit inanis
Spes vitæ, doctis eadem indoctiſque minatur
Mors tamen, & magno finem impoſitura labori,
Deſidiæ & magnæ. Nunc, ſi ſapis, ergò, viator,
Vive tibi, namque ipſe tibi moriêre nec unum
Progrediêre diem, lethi quum advenerit hora.
Non tamen uſque adeò pietatis neſcia corda
Sunt, Grinæe, mihi, quin doctos carmine Manes
Proſequar, & cura memet conſoler inani.

Sive

Ergò

Ergò agite, ô Manes! ô mens ſuper æthera priden
Vecta, pium, quæſo, à nobis hoc accipe carmen:
At tu ſumme Deûm vaſti qui pondera cœli
Dirigis, & vaſtus cui ſeſe accommodat orbis,
Grinæum inſontem dilectis orbibus infer.

In Ceratinum, Pſeudomonachum.

FLete agedum, flete ô fratres, extinctus abivit
Ille unus veſtræ relligionis honos.
Ridete ô reliqui, riſu digniſſima res eſt:
Hæc ſunt perpetuis funera digna jocis.
Quippe hujus quondam mendacibus omnia fucis
Perdere, ſola diu curaque menſque fuit.
At dum cuncta tegit, dum fraudibus omnia velat,
Mors ſimulatorem non ſimulata rapit.

Jo. Quelini.

ILLE, Calliope, Quelinus ille,
Et tuus ſimul, & meus Quelinus,
Ille, inquam, in media ſenex juventa
Aquis interiit miſer ſub illis,
Non quas fonte tuo hauſerat, nec illis
Quas ſecum fluvii trahunt ſonantes:
Sed quas, dum vigiles terit lucernas,
Collectas aluit ſceleſtus hydrops.
Sic tuus periit tibi Quelinus,
Sic meus periit mihi Quelinus.
Ergò hunc, Calliope, fleamus ambo,
Ut illum propriis aquis peremptum,
Servemus lachrymis, aquiſque noſtris,
Ut vincantur aquis aquæ, & putetur
Ille, qui periit mihi, tibique,
Servatus ſtudio tuo, meoque.

JACOBI BELNENSIS.

HUnc ſibi Belnenſis tumulum quem cernis inanem,
Struxerat, invidit cui laqueus tumulum.
Debuerat certè, fors ſi foret omnibus æqua,
Tardius hic fieri, vel prius ille mori.

RENATI GENTILIS.

FRacto gutture ſtare quem revinctum,
Impellique vides huc & illuc,
Quondam purpureo ſedem ſenatu,
imas Pariſio in foro tenebat.
erùm (proh facinus, ſceluſque grande!)
um lucri ſtudio impotente captus,
nos non minus ac malos coërcet,
ſto numine ſic jubente Divûm,
vus qui malè federat tot annos,
re nunc malè mortuus jubetur.

GULIELMI LANGÆI Inſubriæ Proregis.

LAngæus ille magnus hîc jacet, Lector,
Unus Minervam colere doctus, & Martem,
Quo nemo melior pace vixit aut bello.
itæ genus habes: mortis en genus diſce:
tate conſumpta laboribus multis,
is ſuorumque omnium ferè exhauſtis
nis in uſus Galliæ ſuæ, tandem,
uum plus Milone & Curione deberet,
teriit. Ergò pauper occidit, dices:
mò locuples, cui patria debuit tantum.

STEPHANI DOLETI AURELII.

ARdentem medio rogo Doletum
Cernens Aonidum chorus ſororum,
Charus ille diu chorus Doleto,
Totus ingemuit, nec ulla prorſus

E ſororibus eſt reperta cunctis,
Najas nulla, Driaſve, Nereiſve,
Quæ non vel lachrymis ſuis, vel exhauſto
Fontis Pegaſei ſtuderet unda
Crudeles adeò domare flammas.
Et jam totus erat ſepultus ignis,
Jam largo madidus Doletus imbre,
Exemptus poterat neci videri,
Quum cœlo intonuit ſeverus alto
Divorum pater, & velut perægrè
Hoc tantum ſtudium ferens ſororum,
At ceſſate, ait, & novum colonum
Ne diutius invidete cœlo,
Cœlum ſic meus Hercules petivit.

JO. DAMPETRI.

CLauſus cœnobio latebat olim
Ille Dampetrus, optimus virorum,
Princepſque Hendecaſyllabôn poëta.
Et clauſus pariter latebat idem,
Mole corporea, haud quidem, fatemur,
Obêſa nimis aut tenebricoſa,
Verùm corporea, & proinde tali
Ut divinum animum velut quibuſdam
Nexum compedibus tenêre poſſet.
At nunc cœnobiique, corporiſque
Vinclis Dampetrus exolutus exit,
Doctorumque volat per ora liber,
Qui tamen moriens, ſuïs amicis
Heu quot millia lachrymationum,
Heu quot attulit anxios dolores!
Ergò haud occidit ipſe, quod putâram,
Occidit potius ſuïs amicis.

Nobiliſſ.

Nobiliſſ. Principis, FRANCISCI BORBONII, Ducis Anguiennenſis.

QUum nuper gladios, & fortem evaſeris hoſtem,
Hic, Franciſce, jaces, nec tamen enſe jaces.
Sed nec in hoſtili potuiſti occumbere campo,
Nec fortis forti victus ab hoſte cadis.
edibus at patriis, belli ſimulachra cientem
Miſſa infœlici ſuſtulit arca manu.
rca, olim, ut credo, Stygia compacta cupreſſu,
Arca, heu, quanta nobilitata nece!
rca, in qua Parcam Mavors abſconderat ipſe,
Audiit ut factis æmula facta ſuis.
ic igitur miſerande cadis, nec cernere longùm
Illa tua licuit parta trophæa manu.
t ſi nobiſcum vis, ô fortuna, jocari,
Cur iſtis mors eſt ſeria mixta jocis?

FRANCISCI VALESII I. Chriſtianiſſimi Francorum Regis, P. P. & bonarum literarum aſſertoris, vindiciſque.

NObile, quiſquis ades, Regis venerâre ſepulchrum,
Regis ſepulchrum nobilis.
Nec pigeat mecum Francorum incommoda flere,
Dum multa paucis explico.
Corporis ac animi florentem dotibus, atque
Re facilè primum, ut nomine,
Franciſcum hunc Regem vidit Fortuna, ſimulque
Invidit, ut bonis ſolet.
Illum igitur fictò interdum demulſit amore,
Et inclitis victoriis:
Reppulit irata interdum, vultuque minaci
Tradidit in hoſtium manus.
Sed nec ſors illum melior ſic extulit unquam,
Ut eſſet immemor ſui:

Nec Fortuna animos illi ſic fregit acerba,
Quin victus illam vinceret.
Ergò ſuos cernens vanos Fortuna labores,
Et irritos omnes dolos,
Auxilium poſcit ſupplex à Morte: roganti
Mors paret illi protinus,
Et regis primum è natis truculenta peremit,
Cui tertium mox addidit.
Heu! juvenes ambos, ambos nil tale timentes,
Et non mori digniſſimos.
Tandem etiam, ô facinus! parta jam pace fruentem
Aggreſſa patrem ſuſtulit:
Sublatum ingemuêre omnes, ſed præ omnibus, illæ
Illæ Camœnæ nobiles,
Hebrææ, Græcæ, & Latiæ, quas ille fovebat,
Ut filias ſolet pater.
Quæ nunc, ut referant illi quæ præmia poſſunt,
Fovent viciſſim mortuum,
Et quantum in ſeſe eſt, à cœca mortis opacæ
Oblivione vindicant.

FRANCISCI VALESII, Franciſci Regis filii, & Galliarum Delphini.

HUnc etiam juvenem extinctum, rogo, cerne, viator,
Hei mihi, cur vivum dicere fata vetant?
Hic eſt, quo niti regnum debebat avitum,
Spes patriæ nuper, ſpes quoque prima patris:
Pro quibus intrepidus fortem dum fertur in hoſtem,
Ipſe illum Mavors vidit, & obſtupuit.
Aggreſſuſque dolo, & crudelis fraude veneni
Suſtulit. Heu magnis fraus benè nota viris!
Macte tamen Princeps: nam te mors ipſa fatetur
Non aliter vinci quàm potuiſſe dolo.
Nempe erat hoc reliquum, Pellæi ut Principis acta
Æquares, ſimili te quoque fraude mori.

CAROLI

CAROLI VALESII, Franciſci Regis filii, & Aureliorum Ducis.

GAllia fœlici fœlix mihi patria nuper,
Idem etiam nuper rexque paterque fuit.
Ingenium (niſi me aſſentatrix turba fefellit)
Cœleſte, & ſummis æmula forma deis.
Jamque mihi externos Fortuna parabat honores,
Jam poteram magni Cæſaris eſſe gener,
Quando ferox blanda pro conjuge Parca reperta eſt,
Quæ mihi pro thalamo ſterneret hunc tumulum.
Nec tam erepta movent tamen hæc me commoda vitæ,
Quàm doleo abruptum nobile pacis opus.
Sed quanquam haud potui pacem componere vivus,
Quis ſcit an interitu ſurget & ipſa meo?

In mortem FRANCISCI VALESII I. Francorum Regis, & duorum ejus liberorum, Franciſci Carolique, alterius Galliarum Delphini, alterius Aureliorum Ducis.

ASpicis infœlix tres Regum Gallia mortes,
Heu vicina nimis funera funeribus!
Aſpicis efferri, quantaque potes pietate
Proſequeris facibus, proſequeris lachrymis.
Nec mirum: digni ſiquidem natique paterque,
Quorum elementa necem muta vel ipſa gemant.
Crudeles ſuperi, ut ſit mors matura parentis,
(Debuerat princeps ſi tamen iſte mori)
At cur tam ſubitò ternis ex fratribus, unum,
Servâſtis, rapuit Mors violenta duos?
Nam potius, digna ut virtutis præmia ferrent,
Condendus triplex fratribus orbis erat.

THEODORI BEZÆ VEZELII ICONES.

HERCULES ŒTEUS.

CErtavit mecum virtus, superataque cessit;
Hac volui victa, victor & esse mei.

DIDO rogum conscensura.

FUnere Didonis sapientes este puellæ,
Sunt nulla hospitii pondera, nulla thori.

HECTOR.

HEctoris incolumis mansisti, patria, dextra:
Hectore quid mirum si pereunte, peris?

PYTHAGORAS.

LAudant vitam alii suam loquendo,
Virtutem ipse meam probo tacendo.

XENOPHON.

PAllada dilexi, pariter me Pallas amavit,
Et Pallas literas, & dedit arma mihi.

ALEXANDRI

ALEXANDER Magnus.

POst Perſas fuſos, quæſitaſque orbis habenas,
Armis non potui, cedere, cedo dolis.

DEMOCRITUS.

OMnia Democritus ridebat, tu quoque, lector,
Democriti ride, ſi ſapias, tumulum.

DEMOSTHENES.

MAgnum opus eſt, hominum regere & componere mentes,
Sed tamen hic magum præſtitit illud opus.

SPARTANA filium interfectura.

ERgò ubi ſunt comites? tun' es Lacedæmone natus?
At peperit matrem terra Laçæna tibi.

SAPPHO.

AUxit Muſarum numerum Sappho addita Muſis,
Fœlix ſi ſævus ſic voluiſſet amor.

LUCRETIA.

POllutum eſt corpus, manſit mens integra nobis:
Et nox ex iſto corpore caſta fugis?

M. BRUTUS CÆSARIS interfector, ſe ipſum interfecturus.

DIvitiis uti licuit cum Cæſare partis:
Ferre necem poſſum, non potui dominum.

CATO

CATO Uticenſis.

VIciſti Magnum Cæſar, ſed quidlibet aude,
Unus dicetur ſe ſuperâſſe Cato.

CAMILLUS.

ROmanam, fateor, conſtruxit Romulus Urbem,
Capta ego reſtitui mœnia : major uter ?

P. VIRGILIUS MARO.

ET tu, docte Maro, es ſublatus orbi.
Mori numina poſſe quis putâſſet ?

JUPPITER PHIDIACUS.

UT tali ſeſe cognovit imagine pictum,
Tandem etiam geminus Juppiter, inquit, ero.

In eundem.

QUantùm hic à vero diſtet Jove Juppiter audi,
Nempè hic eſt caſtus, priſcus adulter erat.

VENUS.

ME Paris, & natus nuper, Pallaſque ſalutant,
Hæc Venerem, matrem natus, at ille deam.

In eandem.

NUnc demum cœpi Venus eſſe venuſtior, olim
Quæ fuerant ſociæ contineo Charitas.

In eandem.

Allumtur, qui me cohiberi posse negarunt:
En basis hæc Venerem sistere parva potest.

T. LIVII.

TUmulum Tito nuper parabam Livio,
Quum sic Apollo jussit ut desisterem:
Hæc mortuos, inquit, decent: vivit Titus.

THEO-

THEODORI BEZÆ

VEZELII

EPIGRAMMATA.

Ad LECTOREM.

SUNT qui Lectori longo faſtidia libro
Longa ferant, fas ſit ſcribere pauca mihi.
Iſte tamen poterat, Lector, liber eſſe libellus:
Pendere ſed verſus, non numerare decet.

Ad eundem.

NON convitia, nec latrationes,
Nec ronchos timeo, calumniaſve,
Nec ullos obelos ſeveriores.
Non quòd judicio meo Poëta
Sim tantus, nihil ut queat reprendi;
Sed quòd judicio meo Poëta
Sim tam ridiculus, parumque doctus,
Ut nullum fore judicem eruditum,
Meos carpere qui velit labores:
Nam quis Æthiopem velit lavare?

De Geminis Solibus viſis Lutetiæ Pariſiorum, Anno 1539.

ASpiceres nuper geminos quum, Gallia, Soles,
Mirata es Soles, Gallia tota, duos.
At nunc mirari potius tua commoda diſce,
Quæ ſpondere tibi ſidera bina vides.

l eſt Franciſcus, ſol eſt quoque Carolus, iſtos
Nimirum ſoles aſtra benigna notant.
uòd ſi concordes fœdus conjunxerit ictum,
Eclipſis fuerit nulla timenda tibi.

In CLAUDIUM.

NON ceſſas veteres, Claudi, incuſare Poëtas,
Claudo auſos Venerem jungere Mulcibero,
At divos ego non ceſſo vocitare furentes,
Uxor quòd claudo ſit data bella tibi.
tamen hoc noſtrum cœpit lenire dolorem,
Quòd tua nunc Martem cœpit habere Venus.

De Commentariis D. MELCHIORIS VOLMARII, præceptoris chariſſimi, in Homeri poëſim.

MÆonidem ingrati privârant lumine Divi,
Nec vati quicquam proderat eſſe ſacro.
Hoc ſcelus advertens noſter Volmarius illi
Reſtituit, divi quos tulerant oculos.
rcite mî, Superi, vobis eſt major habendus,
Irrita qui Superûm reddere juſſa poteſt.

In quendam Aſinorum encomiaſten.

DUM laudas aſinos, toties cur, Pontice, peccas!
Nempe tibi ignotum γνῶθι σεαυτὸν erat.

In Amorem.

ESSE hominum curam Superis ſi credere fas eſt,
Et quæ ſentimus commoda ferre Deos,
Cur, rogo, fœlici Divûm numeratur in albo
Fraudibus ille ſuis nobilitatus Amor?
nè illum quiſquis ſupremo adſcripſit Olympo,
Hunc nimius, credo, cœpit Amoris amor.

De VENERE marmorea, Regi donata à Renzo equite.

QUÆ tibi miſſa fuit nuper, Rex maxime regum,
Non eſt ficta Venus, vera ſed ipſa Venus.
Scilicet illa polum, Martemq;, Jovemq; reliquit,
Quòd te his majorem crederet eſſe tribus.

Ad CAROLUM Quintum, quum Lutetiam ingreſſus eſſet.

TE præſente ſua eſt facies quæ reddita cœlo,
Et ſenſit numen Juppiter ipſe tuum,
Miratur vulgus: ſed cui eſt tua cognita virtus,
Virtus, perſpectum, quid tua poſſit, habet.
Scilicet hoc æquum eſt, ut qui moderamine tanto
Jura dat in terris, jura det ipſe polo.

Ad LODOICUM VALIDUM.

AN eſt credibile, hunc meum libellum,
Hunc, inquam, illepidum meum libellum
Perlectum eſſe tibi, & moleſtiarum
A te tædia tanta devorata?
Eſto, legeris, & moleſtiarum
Semel tædia tanta devorâris,
Dic mihî, Lodoïce, amabo, túne
Ullum unquam inſipidum magis poëtam
Legiſti? An retices? nec id fateri
Vis? perſonam igitur tuam ipſe ſumam,
Et ſatisfaciam mihi roganti,
Et quanta potero intonabo voce,
Non vidi inſipidum magis poëtam.

De Amicitia cum Truchio inita.

HEU, vos advoco, vos acres Sophiſtas,
Fallaces, queruloſque homunciones,
Qui noctes teritis, dieſque totos,
Quærendo inſidias locutionum.
Vos, inquam, advoco, vos acres Sophiſtas,
Qui poſſe hoc fieri ſimul negatis,
Ut quis victitet in locis duobus.
Tandem vera loqui, ô tenebriones,
Diſcite, & fieri videte poſſe,
Poſſe quod fieri ſimul negatis,
Quum ſim unus, tamen in locis duobus
Vitam vivo ſimul, velutque noſtra
In partes geminas ſecata mens eſt :
Apud me altera vivit, altera autem
Vivit in Truchio meo. Ergò nobis
Palmam ceditis, ô tenebriones ?

In SAPIDUM.

DUM ſeſe egregium Sapidus putat eſſe poëtam,
Deſipit, & Sapido nil magis inſipidum.

De THEOCRENI Libello.

ARma Maro laudare docet ſpatioſa colonos,
Idem parva docet rura colenda Maro.
Qui volet, hic terram centenis vertat aratris,
Plus juvat hic parvus, ſed benè cultus ager.

In PHILÆNUM.

NIL non egregiè facit Philænus.
Terſus, integer, elegans Philænus.
Teſtem ſi petis, en tibi, Philæno
Teſte, hæc omnia perficit Philænus.

Ad BIBLIOTHECAM.

SAlvete incolumes mei libelli,
Meæ deliciæ, meæ ſalutes,
Salve, mi Cicero, Catulle, ſalve,
Salve, mi Maro, Pliniuſque uterque,
Mi Cato, Columella, Varro, Livi,
Salve mi quoque Plaute, tu Terenti,
Et tu ſalve Ovidi, Fabi, Properti,
Vos ſalvete etiam diſertiores
Græci, ponere quos loco priore
Decebat, Sophocles, Iſocrateſque.
Et tu cui populàris aura nomen
Dedit : tu quoque, magne Homere, ſalve,
Salve Ariſtoteles, Plato, Timæe.
Et vos ô reliqui, quibus negatum eſt
Includi numeris Phaleuciorum.
Cuncti denique vos mei libelli,
Salvetote, iterumque, tertiumque,
Atque audite meam precationem :
Hoc ergo precor, ô mei libelli,
Ut ne longa mihi mora illa (ſenis
Nam à vobis procul abſui diebus)
Obſit quominus undiquaque tali
Sitis in me animo & favore deinceps,
Quali, dum proficiſcerer, fuiſtis,
Nimirum facilique candidoque.
Quòd ſi iſtam mihi ſupplicationem
Vos conceſſeritis, mei libelli,
Id vobis quoque pollicebor ipſe,
Non me unam hebdomadam procul, quid ? immò
Non diem procul unicum abſuturum.
Quid diem ? immò nec horulam, immò nullum
Punctum temporis, ut libet puſillum.

Ad SODALES, de Melchioris Volmarii, præceptoris chariſſimi, adventu in Galliam.

AUdite, ô lepidi mei Sodales,
Ter ſuavem atque hilarem locutionem.
Ille Volmarius, mei ô Sodales,
ntegerrimus omnium virorum,
lle Volmarius modò eſt reverſus.
unc ergò, ô lepidi mei Sodales,
iem cantibus, oro, tranſigamus.
rocul mœſtitiæ, moleſtiæque,
rocul triſtitia, atque ſolitudo,
rocul ſint gemitus, procul dolores.
t tu, lætitia, adveni, tuumque
dducas comitem, optimum Deorum
yæum, & Cererem optimam Dearum.
ô, mi bone Bacche, mi Lyæe,
Ceres mea, ne mihi negetis,
uæſo, iſtam exiguam petitionem:
dvolate, rogo, Deis relictis.
îc nulli tetrici deambulones,
îc rixoſus erit Sophiſta nullus,
ed convivæ aliquot boni poëtæ,
empè Rillerius, Jobertiuſque:
ertius quoque Claudius futurus,
ocum poſt alios tenebo quartum.
t tu Melchior in loco ſupremo
edens, Mercuriique Apolliniſque,
t vices Charitum ſupplebis unus.
uòd ſi fortè tua eruditione
udita (quis enim tuam negârit
n cœlum quoque tranſiiſſe famam?)
acundus veniat nepos Atlantis,
ut Phœbus, Chariteſve: tunc manebis
uprema nihilominus cathedra,
t tacentibus omnibus loquêris.
am quis (ni penitus caret cerebro)
hœbo, Mercurioque, Gratiiſque,
eget Volmarium eruditiorem?

In

In Laudem COLUMELLÆ.

ORphea mirata eſt Rhodope ſua fata canentem,
Si modò Virgilii carmina pondus habent.
Tu verò, Juni, ſylveſtria rura canendo,
Poſt te urbes ipſas in tua rura trahis.
O Dii, quos olim nutrivit Roma Quirites,
Quæ tam facundum viderit agricolam!

De ALDO MANUTIO, Rom. omnium quidem authorum, præcipuè verò poëtarum excellentiſſimo Typographo.

DIdonis cecinit rogum diſertus
Maro: Pompeii rogum Lucanus:
Et diſertè adeò hoc uterque fecit,
Et nunc vivere judicetur illa,
Nec jam mortuus hîc putetur eſſe:
Immò ſint redivivi & hic, & illa.
Ergo credere fas erit poëtas
Divos, utpote qui loquendo poſſint
Vitam reddere mortuis: quod ipſis
Eſt divis proprium & peculiare.
Quòd ſi credere fas Deos poëtas,
Vitam reddere quod queant ſublatam:
Quantò eſt juſtius, æquiuſque, quæſo,
Aldum Manutium Deum vocare,
Ipſis qui potuit ſuo labore
Vitam reddere mortuis poëtis.

De CANDIDA.

DEfeſſus medio thoro jacebam,
Et ſomno grave jam caput cadebat,
Sui Candida quum miſerta Bezæ,
Præſens eſt mihi viſa dormienti,
Jocos, deliciaſque factitare,
Et tractare manu, & notare ocellis,

t blæſa velut increpare voce.
ontrà ſic ego ſomnians loquebar :
Ni ſis me mihi charior, puella,
iſſolvi cupio, & perire totus.
ix hæc edideram, repentè noſtrum
uum lux invida ſo.nium diremit,
t meam mihi ſuſtulit puellam.
At tu, quiſquis es, ô tenebricoſæ
ræſes optime cogitationis,
eu te Morphea, ſeu vocare Somnum
s eſt, fac vigil ut queam vidêre
uod ſomno potui videre captus.
ut, ſi non aliter potes mederi
uic deſiderio meo, perennem
ducas mihi ſomniationem.

In Sextum.

CÆcus es, & cunctos reprendis, Sexte, poëtas :
Sanum reprenſor dabet hebere caput.

In Thaida Cæcam, & Ponticum Claudum.

THaida cras duces Cæcam, pede Claudus utroque :
Convenis uxori, convenit illa tibi.
Integrum è duplici ſurget ſic corpore corpus,
Si præſtes oculos, præſtet at illa pedes.
rgò rem faciunt te dignam, Pontice, divi,
Semiviro qui dent ἡμιγυναῖκα tibi.

In Lupum.

Ejunus ſobrium mihi Platonem
Laudabas, Sophiamque prædicabas :
Mox verò ut tibi cœna ſumpta mecum,
utâſti faciem atque opinionem.
uî factum hoc, Lupe, tam citò ut juberes
cœna Sophiam valere ? nempe
œnatus, Lupe, non eras apud te.

De FRANCISCO RABELÆSO.

QUI sic nugatur, tractantem ut seria vincat,
Seria quum faciet, dic, rogo, quantus erit?

De HELIONORA Francorum Regina.

NIL Helena vidit Phœbus formosius una;
Te, Regina, nihil pulchrius orbis habet.
Utraque formosa est, sed re tamen altera major;
Illa serit lites, Helionora fugit.

In ASINIUM.

SEU domi mihi, seu foris repertus,
Promissi & fidei datæ admonêris,
Tu contrà velut admodùm occupatus,
Has facis nihili petitiones,
Sed horam tamen inquis adfuturam,
Qua me ex paupere divitem & beatum
Reddas, En igitur tibi ipse dono
Horas quod tibi nunciabit omnes.
Tandem nunc, Asini, potes jubere,
Hæc ut hora sonet diu expetita.

De FRANCISCI & CAROLI induciis.

ROMA olim cessit soceri generique furori:
Et cecidit gladiis inclyta Roma suis.
Quòd si illi placidas junxissent fœdere dextras,
Robore staret adhuc Martia Roma suo.
Sic fratrum immitis nuper discordia, penè
Funditus Europæ verterat imperium:
At quoniam jungunt, concordia pectora fratres,
Servatum Europæ dicitur imperium.

De Morbo FRANCISCI Gallorum Regis, ſaluteque mox illi reddita.

ÆGroto Pallas Franciſco ægrota jacebat,
Optabat Mavors æger & ipſe mori.
Illa, quòd hoc tutam ſolo ſe credat alumno:
Hic, quòd ſit ſtudio natus uterque pari.
Quòd ſi Franciſcum mors eripuiſſet, eodem
Funere Mars functus, functa Minerva foret.
Hoc Atropos mirata nefas, feritate repoſta,
Tres una vetuit morte perire Deos.

Ad CL. MAROTUM.

TAM doctè Venerem divinus pinxit Apelles,
Illi ut credatur viſa fuiſſe Venus.
At tantam ſapiunt Venerem tua ſcripta, Marote,
Ut tibi credatur cógnita tota Venus.

Ad CANDIDAM, de ipſius facie in tabella expreſſa.

QUantò pulchrius, elegantiuſque
Picta hæc eſt tabula, omnibus tabellis:
Tantò pulchrior, elegantiorque,
Hac ipſa mihi crederis tabella.

Xenium TRUCHIO & DAMPETRO.

SYnceris mos eſt nunquam neglectus amicis,
Anni ſub primos mittere dona dies.
Nempè quòd ut veteris renovatur circulus anni,
Fas ſit ut antiquus ſic renovetur amor.
Ergò quum Bezam Truchius fateatur amicum,
Nec me Dampetrus deneget eſſe ſuum:
Non temerè, priſcos homines imitatus, utrique
Parva quidem mitto dona, ſed apta tamen.

Ambo eſtis Vates, ambobus carmina dono,
Carmina quæ noſtri pignus amoris erunt.
Vos pridem ſyncerus amor conjunxit in unum:
Unum igitur decuit munus habere duos.

Deſcriptio Virtutis.

QUænam tam lacero veſtita incedis amictu?
Virtus antiquis nobilitata ſophis.
Cur veſtis tam vilis? Opes contemno caducas.
Cur gemina eſt facies? Tempus utrumque noto.
Quid docet hoc frænum? Mentis cohibere furores.
Raſtros cur geſtas? Res mihi grata labor.
Cur volucris? Doceo tandem ſuper aſtra volare.
Cur tibi mors premitur? Neſcio ſola mori.

In Fori Mancipia.

QUum ſit hoc proprium ferè poëtis,
Rebus omnibus ut peculiarem
Divum conſtituant, ſuumque numen:
Cur lucrum, forum, & elocutionem,
Uni Mercurio tamen ſacrârunt?
Priſci ſcilicet hoc modo indicârunt
Futurum, ut rabioſa quiſquis arma
Tractaret fori, haberet ille curam
Lucri, non minus ac locutionis.

Ad MARIANUM.

AUguſtas, Mariane, Deum venturus, ad aras,
Nulla cremas magno thura Sabæa Jovi.
Nec capis externum cultûs qui ſpargat odorem,
Nec diti tractas aſpera ſigna manu.
Gemmatæ nunquam ſudas ſub pondere veſtis,
Nec digitos onerat res peregrina tuos.
Sed placidam & nullo pollutam crimine mentem,
Atque ſua notas à pietate manus.
Cæteraque integros domini teſtantia mores,
Hæc, inquam, magnis das, Mariane, deis.

Quod

Quòd ſi rara ſolent meritò pretioſa videri,
Nemo dedit, nemo plus, Mariane, dabit.

Ad ERASMI Imaginem.

ILlum, quo totus nunc perſonat orbis, Eraſmum
Hæc tibi dimidium picta tabella refert.
At cur non totum? mirari deſine lector:
Integra nam totum terra nec ipſa capit.

Ad MUSAS.

SI rogat Cereremque, Liberumque
Vitæ ſollicitus ſuæ colonus,
Si Mavortis opem petit cruentus
Miles, ſollicitus ſuæ ſalutis:
Quid ni, Calliope, tibi, tuiſque
Jure ſacra feram, quibus placere
Eſt unum ſtudium mihi, omnibuſque
Qui Vatum è numero volunt haberi?
Vobis ergò ferenda ſacra, Muſæ.
Sed quæ victima grata? quæ Camœnis
Dicata hoſtia? parcite, ô Camœnæ,
Nova hæc victima ſed tamen ſuavis
Futura arbitror, admodumque grata.
Accede, ô tinea, illa quæ puſillo
Ventrem corpore tam geris voracem:
Téne Pieridum aggredi miniſtros?
Téne arrodere tam ſacros labores?
Nec factum mihi denega: ecce furti
Tui exempla, tuæ & voracitatis.
Tu ferè mihi paſſerem Catullî,
Tu ferè mihi Lesbiam abſtuliſti.
Nunc certè meus ille Martialis
Ima ad viſcera roſus uſque languet,
Et quærit medicum ſuum Triphonem.
Immò & ipſe Maro, cui pepercit
Olim flamma, tuum tamen cerebrum
Nuper, ô fera ter ſceleſta, ſenſit.
Quid dicam innumeros benè eruditos,

Quorum tu monimenta, tu labores
Iſto, peſſima, ventre devorâſti?
Prodi, jam tunicam relinque, prodi.
Vah, ut callida ſtringit ipſa ſeſe!
Ut mortem ſimulat ſceleſta! prodi,
Pro tot criminibus datura pœnas.
Age, iſtum jugulo tuo mucronem,
Cruenta, excipe, & iſtum, & iſtum, & iſtum.
Vide ut palpitet, ut cruore largo
Aras polluerit prophana ſacras!
At vos, Pierides, bonæque Muſæ,
Nunc gaudete, jacet fera interempta,
Jacet ſacrilega illa, quæ ſolebat
Sacros Pieridum vorare ſervos.
Hanc vobis tunicam, has dico, Camœnæ,
Vobis exuvias, ut hinc trophæum
Parnaſſo in medio locetis, & ſit
Hæc inſcriptio. De fera interempta,
Bezæus ſpolia hæc opima Muſis.

In PHILÆNUM,

AUrelias vocare veſpas ſuevimus,
Ut dicere olim mos erat naſum Atticum:
At te, Philæne, Aurelium vocabimus
Fucum, quòd omnes adeò pungas frigidè,
Aculeum ut interim relinquas nemini.

Ad TRIPUTIUM AURELIUM Juriſc.

DOctum illum & lepidum tuum libellum,
Quo myſteria juris explicâſti,
Fertur Mercurius tuliſſe nuper
Ima ad tartara, protinuſque doctis
Illis manibus, ut Papiniano,
Paulo, Scævolæ, & Ulpiano, & illi,
Juris quem meritò vocant lucernam,
Legendum exhibuiſſe: deinde lecto
Sic cœpiſſe loqui tuo libello:
Ecquid ceditis? At Papinianus,
Cuncti cedimus, inquit, haud gravatè.

In PHILOPATRUM.

DAmnabis (fateor) noſtros, Philopatre, libellos,
Et tibi non lectum deſpicietur opus.
Quid tum? ſi noſtros carpas, Philopatre, libellos,
Debebunt tantò noſtra placere magis.

In eundem.

SIve Palatina Philopatrus inambulet hora,
Et fatuo inceſſu marmor utrunque terat:
Sive fames illum locupletum quærere menſas,
Et procul è vacua juſſit abire domo:
Seu jejunus eat, ſeu pleno ventre vacillet,
Seu lateat ſolus, ſeu comitatus eat:
Semper habet quiddam, turpi quod garriat ore
Quod merito poſſit carpere, ſemper habet.
Semper hiat, ſemper colloque humeriſque laborat,
Et ſimulat magnum voce, manuque Sophos.
Sed quum te audierint multi benè multa loquentem,
Nemo benè audivit te, Philopatre, loqui.

Xenium CANDIDÆ.

VEſtes divitiis graves & arte,
Aptandumve tuo monile collo,
Aut quos India mittit uniones
Jani nec queo, nec volo Calendis
Ad te mittere, Candida, una Bezæ
Dilectiſſima Candida. At quid ergo?
Ipſam nempe animam tibi dicatam,
Amoriſque tui ignibus peruſtam,
Quæ, pridem tua ſit licèt, ſuamque
Incluſa his numeris Phaleuciorum.
Quòd ſi munera raritate cenſes:
O Dii! quàm tibi grande mitto munus?

De

De TRUCHIO & VALIDO.

VOS ego divi Manes appello Platonis,
Integer eſt cujus munere notus Amor.
Dicite, non curnam in ſeſe moriantur amantes,
Cúrve anima vivant alter in alterius:
Aut quales meritò nobis dicamus amicos,
Aut ſolidi verum quod ſit amoris opus.
Hæc ego non quæro, nec quæ retuliſſe Platonis
Sobrius ad ſobrii prandia fertur amor.
Sit ſatis hæc dixiſſe ſemel: nunc dicite, Manes,
Quædam animo nondum ſat benè nota meo.
Mens ſimplex atque una mihi eſt, hanc attamen unam
Pridem amor in partes juſſit abire duas:
Atque ait, hanc animam diviſam trado duobus,
Dimidiam Truchio, dimidiam Valido:
Salva tamen mens eſt, vivo, ſcriboque, loquorque,
Et tamen hæc Validi eſt, & tamen hæc Truchii eſt.
Quodque magis mirum, quum ſit diviſa duobus,
Utrumque integram diligo, amoque animam.

In HUBERTUM.

NOrunt Hubertum ganeones prodigi,
Nôrunt magiſtri cocta quos crambe necat:
In urbe tota nullus hiſtrio latet,
Nec mœchus ullus læno ſcurrave impudens,
Nec Chiromantis ullus, aut cadaverum
Moleſtus excitator, aut vates malus,
Cui non Hubertus iſte ſit notus bene.
Sed ſcire vis, ignotus hic cui ſit? ſibi.

In OLLUM.

QUamvis illa mihi forenſis eſſet
Pridem perfidia uſque & uſque nota:
Nec donis ego, nec pecuniarum
Peperci cumulo, ut mihi innocenti
Præſto judicis ad Tribunal eſſes.

At tu, muneribus meis receptis,
Me, nec id ſemel, Olle, prodidiſti.
Sanè es integer, & bonus patronus,
Spem qui fallere non velis clientis.

De JOANNE SECUNDO, Hagienſi, poëta eximio.

EXcelſum ſeu condit opus, magnique Maronis
Luminibus officere ſtudet :
Sive leves elegos, alternaque carmina, raptus
Naſonis impetu canit :
Sive lyram variis ſic aptat cantibus, ut ſe
Victum erubeſcat Pindarus :
Sive jocos, blandoſque ſales epigrammate miſcet,
Clara invidente Bilbili :
Unus quatuor hæc ſic præſtitit ille Secundus,
Secundus ut ſit nemini.

Ad FABULLUM.

SI cœnare voles, Fabulle, mecum,
(Sed cœnare voles, Fabulle, mecum)
Audi quæ tibi cœna ſit parata :
Perdices gemini duas edemus :
Turtur mox aderit, nec ille ſolus,
Sed quem caſta etiam ſequetur uxor.
Hæc nos frigidulo mero, Fabulle,
Et fame hæc quoque condiemus ipſa.
Sed ſcis qualia vina comparavi ?
Quæ ſi non vocites Opimiana,
At certè Optimiana jure dicas.

In PHILÆNUM.

ERaſmus ille, quo fatentur plurimi
Nihil fuiſſe, vel futurum doctius :
Tibi, Philæne, ſtupidus eſt & plumbeus ?
Et quicquid uſpiam ab omnibus fingi poteſt
Calumniarum,

Calumniarum, ſultè in illum congeris,
Latra, Philæne, quamdiu & quantum voles:
Hunc ſcire conſtat plùra, quàm tu neſcias.

Genethliacon FRANCISCI VALESII, HENRICI VALESII Galliarum olim Delphini, & illuſtriſſimæ Principis CATHARINÆ MEDICES, filii.

FErtur in Alcmenes venturus Juppiter olim
Brachia, ter noctis continuâſſe vices.
Nempè quòd in magni divinos Herculis ortus,
Nox hiberna licèt, non foret una ſatis:
Sic, princeps Henrice, tuo quum ê ſemine vellent
Alcidem Gallis gignere fata ſuum,
Unius in prolis conceptum currere menſes
Juſſerunt, magna cum ratione, decem.
Scilicet haud aliter prorſus, quàm pluribus annis
Formari tantus debuit iſte puer.
Et (ſi fas homini res eſt aperire futuras,
Nec dici Vatum numen inane decet)
Quò deni plures ternis ſunt noctibus anni,
Hoc tuus hic infans Hercule major erit.

Genethliacon ISABELLÆ à Francia, HENRICI VALESII, Galliarum olim Delphini, & illuſtriſſimæ Principis CATHARINÆ MEDICES, filiæ.

ECce novos peperit Gallis Catharina triumphos,
Jam prole dives altera:
Natorumque loco fœlicem creſcere turbam
Avus nepotum conſpicit.
En vixdum nata in cunis Iſabella videtur
Vagire quiddam regium,
Moxque jocos blandæ tenero cum fratre ſororis
Spectabit Henricus pater:

At Gallus primis jam nunc miratur in annis
  Suos futuros principes.
Et quamvis teneræ magnum jam frontis honorem,
  Notaſque regias colit:
Donec paulatim, illorum creſcentibus annis,
  Spes patriæ adoleſcat ſimul:
Franciſco ut domitos forti, victoſque pudico
  Iſabellæ amore blandulæ,
Gallica conſpiciat venerari lilia pronos
  Orbis ſuperbos principes.
Illi etenim nullus poterit par viribus eſſe,
  Odiſſe nullus hanc volet.

De fœlici inauguratione HENRICI II. Chriſtianiſſimi Francorum Regis.

FRanciſco poſtquàm ſublato, Gallia ſenſit
  Cujus lene foret mox ſubitura jugum,
Finiit, ut potuit, gemitus, animiſque receptis,
  Iſthæc faſſa fuit damna lucroſa ſibi.
Ergò age, quam primùm fac hujus, Sequana, Regis
  Ad gelidas Arctos nuncia fama volet:
Hæc, Liger Heſperiis, Rheni, Moſa, dicito ripæ,
  Hæc, Rhodane, ambuſtos perfer ad Æthiopas,
Gallorum Henricum fœlicia ſceptra tenere,
  Ingentem ingenti de genitore ſatum.
Nec regem eſſe tamen, dubium quia fecerit ipſe,
  Rex Gallis dici debeat, an ne pater.

D. QUELINO Senatori.

SEU Dea, ſeu Deus eſt, qui tam lætanda parantem
  Conjugia, è triſti vix ſinit ire thoro,
Illa Deæ, iſte Dei privari numine dignus,
  Dignus qui Superûm cedat ab arce procul.
Nam tua vel virtus, vel caſtæ vota puellæ,
  Materies juſti plena favoris erat.
Perge, Queline, tamen, nec tam benè cœpta morere:
  Finem etiam morbis Dii ſtatuere ſuum.

Perge, puella, ſimul: namque ægrotante Quelino
Vix alius toto ſanior orbe vir eſt.

Ad PONTICUM.

NOſtras, Pontice, ſomniationes
Narro quum tibi, tunc moves cachinnos,
Et hæc plena putas ineptiarum.
Atque, Pontice, ſomniare nuper
Sic mî contigit, ut mihi viderer
Omnes divitias, opes, talenta,
Pactolique, Tagique, poſſidere.
Eſſe hæc ſomnia vera tunc negabis?

De Victoria parta adverſus Marchionem VASTI, Anno 1544.

FRancorum victas acies Inſubria vidit,
Vidit, ſed Franci robore freta ducis.
Namque velut quondam Romam oppreſsêre Quirites,
Sic eſt penè ſua Francia verſa manu.
At nunc everſas Aquilas Inſubria cernit,
Et colubris rurſus lilia juncta ſuis.
Ergò ſeu vincat, ſeu cedat Francus, utrinque
Virtutis laudem quod mereatur, habet.

Ad GERMANUM Valentem.

ERgò Germani vultus violabit amœnos
Barba, licèt lenis, flavaque, dura tamen?
Dura equidem, nobis quæ tam citò præripit illas,
Illas quas Phœbus vellet habere genas.
Et mediam nobis faciem quæ ſurripit illam,
Quam lepos incoluit, cumque lepôre jocus.
Iſtos barba decet, quibus eſt ſic acta juventus,
Ut canæ tuti ſint ſub honore comæ.
At quid non didicit primis Germanus ab annis,
Quem vicena videt bruma peracta ſenem?
Cede igitur lanugo procul: niſi ceſſeris, ecce,
Quod queat invitam cogere, tonſor habet.

De

De FRANCISCO Galliarum Rege.

VIdimus, heu, fratres in mutua bella paratos,
Vidimus accenſas Martis ubique faces.
Nunc tamen, ô Superi, placidis allabitur alis
Aurea perpetuos pax habitura dies.
Quis porrò tanti tibi, Gallia, muneris author?
Gallia, quo tandem vindice facta tua es?
Scilicet hic ſuperûm favor eſt, hæc munera Divûm,
Non ſunt hæc cœli munera tota tamen:
Quippe etiam partem doni ſibi vindicat hujus,
Et Rex, & Regis natus uterque tui.
Roma igitur patriæ Patres numeraverit olim:
Nos Patriæ Patres, & numeremus avum.

In PAULINUM.

PAulino quoties condixi, Teſtile, cœnam,
Nunquam, quum taceat cætera turba, tacet.
Nec niſi depoſitis dapibuſque, meroque, quieſcit.
Ergò ſatur, dices, non abit: immò venit.

In CÆCILIUM.

QUandocunque ſibi parare amicos
Optat Cæcilius fideliores,
Hos ſolo probat æſtimatque cenſu,
Nec quemquam colit ut ſuum libenter
Virtus unica quem facit beatum,
Sed cujus titulo ſuperbiores
Triplex linea vix notare poſſit:
Hunc ſuum vocat, hunc colit libenter,
Sic ſervitur, avare, non amatur.

In POSTHUMUM.

SÆpe quidem verbo ſolvis, re, Poſthume, nunquam.
Quod toties ſolvis, jam rogo, ſolve ſemel.

In BERGEDUM.

AUdes (ô facinus) cenſoris ſumere normam,
Et ſemper mœſti verba ſonare ſenis.
Audes, ô mores, ô tempora dicere, quum ſis
Socraticos inter gloria prima canes.
Sic tamen, ô demens, ſic inquam, Bergede, ploras,
Quale rudit vector, pande Silene, tuus,
Quale gemunt calami craſſo tractante bibulco,
Quale gemit viridi fulta quadriga rota.
Denique ſic ploras, ut qui tua carmina ridens
Non legat, inventus ſit, puto, nullus adhuc.

Ad JANUM.

AUreolos Paulo vicenos, Jane, dediſti:
Credita nam qui non res petit, ille dedit.
Sed quamvis dederis, quamvis nil inde repoſcas,
Aureolos reddet bis tibi, Jane, decem:
At quando? dices, Græcorum nempe Calendis,
Quum dederis nummos, credere verba potes.

In DÆDALUM.

SEU te ſeria, ſeu joci morantur,
Seu lites medio foro tueris,
Seu vicos teris otioſus urbis,
Seu potes, recitéſve, rideáſve,
Cuncta accepta tuo refers parenti:
Quid ſi, Dædale, Poſthumus fuiſſes?

De FRANCISCO VALESIO Galliarum Rege.

QUod, Franciſce, tibi jam dudum ſpondet Olympus,
Id ſors obtulerat nuper amica tibi.
Scilicet ut poſſet victorem agnoſcere Francum,
Excuſſo alterius terra beata jugo.

Tu

Tu tamen hæc (quamvis & magna & certa) tuorum
Non es dilecto ſanguine paſſus emi.
Ergò quòd illæſos, ô Rex, ſervaveris hoſtes,
Nemo metum credat, ſed pietatis opus.
Pugnabas etenim nolens pugnare, tuique,
Tunc quum hoſtem nolles vincere, victor eras.

In ZOILUM.

BRevem, Zoile, dicis hunc libellum :
O ſi poſſit idem omnibus videri !

Ad amicos.

HUnc quanquàm illepidum, & malum libellum,
Vos ô perlepidi mei Sodales,
Quæſo ſumite blandiore vultu,
Deinde perlegite uſque ad umbilicum.
Nam vos id rogat ille Beza veſter,
Cujus vos animamque, corculumque,
Idque mehercule jure poſſidetis.
Sed ſic perlegite, ô boni Sodales,
Ut nec falſa aliqua eruditionis
Noſtræ opinio, nec mei tuendi
Cura nominis ulla vos moretur.
Frigatis potius vel hinc, vel illinc,
Stelluliſque obeliſque virguliſque,
Cultu ſplendidus ut decentiore
Teſtetur titulo tenus parentem.
Id verò mala turba Zoïlorum
Damnabit, fateor, nihilque dicet
Hic, præter titulum, meum videri :
Sed clamet licèt uſque, & uſque, & uſque,
Sit totus volo veſter hic libellus,
Quum veſter quoque ſit Poëta totus.

In PHILENEM.

PArvus ille Deus minutuluſque,
Cui vates tribuunt & arcum & alas,
Nuper Gallica permeabat arva,
Illam quum ſubitò aſpicit Philenem,
Illam tam tetricam & malam Philenem,
Quæ noſtras toties precationes
Contempſit rigido ſuperba vultu,
Quæ Cupidinis & faces, & arcum
Sprevit hactenus, & ſibi negotî
Cum Cupidine nil fore aſſerebat:
Atque perfidæ ſuæ invocabat
Teſtem Caſtora, fratre cum gemello.
Sed poſtquàm ille Deus Cupido parvus
E gravi pharetra unicam ſagittam
Deprompſit, ſubitò ſuam Philene
Mutavit tetricam ſeveritatem.
O potens Amor, ô levis Philene!

In POARDUM.

ILlam Dorida, bellum illud amabile
Scortillum, & totius lupanaris decus,
Illam Dorida Poardus ille deperit,
Senex, vietus, edentulus, calvus, putris.
Hinc Urbis omnes viſit angulos miſer,
Uno Poardus nec poteſt ſtare in loco.
Rem ſcilicet curat Poardus publicam.

Ad CANDIDAM.

ES quoties vicina mihi, tunc æſtuo totus,
Ut cùm ſulphureis ignibus Ætna fremit.
A te diſceſſi quoties, tunc frigeo totus,
Ut quum Caucaſeus ſub nive anhelat apex.
Ergò fas alium te, Candida, dicere ſolem,
Utpote quæ facias æſtum, hyememque mihi.

De eadem.

NUper Candidulam meam ſalutans,
Salve, inquam, mea mens, mei & lepôres,
Corculumque meum. Illa tunc diſertam
Quum ſeſe cuperet mihi probare,
Salve, inquit, mea mentula, ô diſertam
Et docto benè fœminam cerebro!
Nam ſi dicere corculum ſolemus,
Cur non dicere mentulam licebit?

De eadem.

DIcite cur areum, vates, tribuiſtis Amori,
Exiguus non eſt aptus ad arma puer.
Nempè ſupercilii nobis ſic forma notata eſt,
Sæpe quòd hinc primus concilietur amor.
Ergò mirari nunc deſino, Candida, cur te
Depeream, ſenſi tela ſupercilii.
Dii facite, ut poſtquam læſit nil tale merentem,
Tandem etiam telum ſentiat eſſe mihi.

Ad CLORIDEM, quum falsò nunciatum eſſet, Macutum Pomponium in Alpibus occubuiſſe.

AMabò Chloris, ô Chloris Macuto
Sic dilecta meo, velut Catullo
Quondam Lesbia, ſic Macuto amata,
Naſoni veluti fuit Corinna,
Si demas animum parum pudicum.
Amabò Chloris, ô Chloris Macuti
Magnæ deliciæ, attamen pudicæ.
Jube ad te veniam ipſe lacrymatum,
Adferam tibi quicquid undiquaque
Latet triſtitiæ atque tædiorum,
Mœroriſque, moleſtiæque, curæ,
Ægritudinis, inſacetiarum:

De

Nam

Nam noſter periit Macutus ille,
Amatus pariter mihi, tibique.
Fleatur pariter mihi, tibique.
Fleamus Chloris, ô Chloris fleamus,
Tam durè graviterque, ut & nepotum
Audire has lacrymas queant nepotes :
Tam largumque oculis pluamus imbrem,
Ut communibus obruamus undis
Alpes, Italiamque ter ſceleſtam,
Quæ meum mihi ſuſtulit Macutum,
Et tuum tibi ſuſtulit Macutum.

Ad Fibulam CANDIDÆ.

QUæſo fibulula illa, fibula illa,
Quæ pectus dominæ meæ coërces,
Quæ ſinum niveum, meaſque flammas,
Illos quæ globulos duos rubentes
Intra cæca jubes manere clauſtra,
Quæſo fibula, ne mihi miſello,
Iſtis ne miſeris meis ocellis
Theſaurum hunc niveum invidere pergas :
Nam quid commeruiſſe, quid patrâſſe
Pectus hoc niveum, ſinuſque candens,
Dignum carcere, vinculiſque poſſit ?
Non cernis, rogo, non vides, ut illæ
Mammæ, iſti globuli duo laborent
Luctantes avidè, ſuoque pulſu
Teſtentur, ſibi non placere clauſtra ?
Non times, rogo, fibula iſta, ne nix
Liquatur, nimio calore cocta ?
Pergis, fibula ? pergis innocentes
Intra vincula continere mammas ?
Meas divitias, opes, talenta
Non vis reddere, fibula ? at jubebit
Hoc tandem Venus ipſa : quippe & illam
Auſa es, peſſima, vulnerare nuper,
Quum Martem cuperet ſuaviari.
Hæc Ilia eſt Cytheræa, quæ jubebit
Theſaurum hunc oculis meis patere,

Thesaurum hunc manibus meis patere,
Quem nunc invidia premente, celas :
Tunc tu, fibulula illa, fibula illa,
Quæ pectus Dominæ meæ negabas,
Ipsis sordida sordibus tegêris.

Ad CANDIDAM.

ERgò desinitis micare, ocelli?
Ergò desinitis tumere, mammæ?
Ista quis vetuit rubere labra?
Quis istas vetuit genas rubere?
Ubi illæ faculæ duæ micantes?
Ille ubi timor est papillularum?
Ubi purpura, quæ genis sedebat?
Illa ubi rosa, quæ labris nitebat?
Febris pessima, sanguisuga febris
Tibi hæc, Candida, sustulit, mihique:
Sic ut, Candida quæ prius fuisti,
Jure Pallida debeas vocari.
At vos, ô Medici! quibus tuendos
Nos dat Juppiter, otiosus ut sit,
Ferte pharmaca, quotquot undiquaque
Mos est transvehere ultimis ab oris:
Ferte pixidas omnium universas,
Ferte emplastica, ferte potiones,
Clystereſque, bolosque, cum trochiscis,
Butyrumque, oleumque, mella, fungos,
Gummi, lac, adipesque, Cassiamque:
Nec desit crocus, & fragrans amomum:
Adsint thura, rosæque, cinnamomumque,
Adsit denique quicquid aut colorem
Amissum dabit, aut dabit cruorem.
Quòd si quæritis istius laboris
Vobis præmia quæ futura, dicam:
Primum hæc gloria, lausque magna vobis
Erit, pharmaca dum admovetis uni,
Conservâsse duos, medendo & uni,
Vitam restituisse sic duobus.
Mille præterea dabo phaleucos,

Dabo mille elegoſque jambicoſque :
Ut vos, qui miſeros duos amantes
Mortis eripuiſtis è barathro,
Vivatis pariter labore amantum.
Rubris baſia Candidæ à labellis,
Genis baſia Candidæ à rubellis,
Ferent ſingula ſinguli, ut ruboris
Arte veſtra operaque reſtituti.
Ipſi commoda prima ſentiatis.
Vos primi tumidis manus papillis
Admovebitis, hujus ut tumoris
Arte veſtra, operaque reſtituti.
Ipſi commoda prima ſentiatis.
Quòd ſi fortè oculis frui velitis,
Permitto id quoque : Sed cavete, quæſo,
Ne vos flammea lumina iſta fallant :
Namque in his habitant Venuſque, Amorque,
Et tela hinc jaciunt Venuſque, Amorque :
Nónne præmia digna, digna merces ?
Ergò, Candida, nunc relinque luctus,
Et miſſas face lacrymationes.
Namque hæc omnia, quæ periſſe credis,
Certè non periêre, ſed peregrè
Profecta, incipient brevi reverti.
Certè reſtitui citò videbis
Labellis, oculis, genis, papillis,
Roſas, lumina, purpuram, tumorem.

In LIGURINUM.

ÆDilis ille, Ligurine, qui tua
Repertus à te nudus eſt cum conjuge,
Nil hercle fecit præter officium ſuum,
Qui evincere à te rem voluerit publicam.

Ad Pedem CANDIDÆ.

O Pes, quem geminæ premunt columnæ,
Illæ, inquam, geminæ premunt columnæ,
Quarum ex arbitrio quieſcit illa,
Quarum ex arbitrio movetur illa,
Illa Candida, cujus intra ocellos,
Illa Candida, cujus in papillis
Omnes deliciæ latent Bezæi.
O pes candide Candidæ, ô tenelle
Mi pes, dic mihi, ô tenelle mi pes,
Qui meam mihi Candidam adferebas,
Cur meam mihi Candidam abſtuliſti?
At ſaltem decuit profectionem
Nunciare mihi, ut velut experirer
An poſſem precibus fugam morari,
Vel tibi comes eſſet hic meus pes.
O fur peſſime, quid tibi imprecabor?
An nodoſa tibi ut podagra cunctos
Vexet articulos? an ut moleſtus
Sic ſcrupus premat, ut libido nunquam
Ulla te capiat profectionis?
At dolere nequis, ſceleſte, ſolus:
Nullos ergo tibi imprecor dolores,
Non peto quadruplum, (licèt teneri,
Ut fur, hac meritò actione poſſis)
Hoc unum peto, quod mihi abſtuliſti.
Redde me mihi, quæſo, redde, mi pes:
Mi pes, redde mihi meos amores.
Emam mille tibi, hercle, margaritas,
Smaragdos totidem, ut ſuperbus iſtis
Eas divitiis: dabo phaleucos
Qui te in aſtra ferant, ubi ſublimis
Inter ſidereos micabis ignes.
Sin minus, (nec enim genus relictum
Vindictæ eſt aliud) tibi nec unum
Pedem, ô pes, dederint meæ Camœnæ.

Ad quandam.

QUalis pruna ſinus contingit ſæpe gemella,
Qualis Apellæa linea ducta manu,
Tale tibi quiddam lævem diſcriminas alvum,
Tale tibi quiddam jungit utrumque femur.
Immò, fallor ego : nam nulla hîc linea prorſus,
Inque utero pars eſt nulla pudenda tuo.
Aurea quanam igitur deſcendunt parte fluenta?
Languidulus quanam parte quieſcit amor?
Hæreo, ſiqua tamen tibi rimula, rimula ſiqua eſt,
Rimula (diſpeream) ni monogramma tua eſt.

In GELLIAM.

MOEchos dicere quos ſolemus, illos
Mavult Gellia filios vocare :
Nec id judicio meo imperitè :
Nam ſi dicere filios ſuêrunt
Matres, quos aliquot tulêre menſes ;
Quos decem minimum tulit per annos,
Quidni Gellia filios vocabit?

Ad CANDIDAM.

QUum nos, Candida, mutuis favillis,
Communique velut calore cocti,
Vitam unà peragamus innocentem,
Ut cum turture turturilla caſto :
Quî fit innocuos ut hos amores
Tot doli exagitent calumniarum?
Hæc eſt ſcilicet omnibus ſtatuta
Lex mortalibus, ut perenne nil ſit
Quod gratum : & vicibus ſuis recurrant
Voluptaſque, dolorque, pax, & ira.
Ergò hæc, Candida, fortiter feramus,

Nos,

Nos, inquam, quibus hæc ſtatuta lex eſt.
Ille autem Deus, ille qui favillas
Noſtro in pectore primus excitavit,
Nec perire poteſt, nec hos fovere
Ullo tempore deſinet calores.
Premetur, ſcio, flamma noſtra, quid tum?
Tanto fervidior futurus ignis.

In AULAM.

QUid ſævum damnare Jovem, magnæque Dianæ
Numina tot precibus ſollicitare juvat?
Scilicet incuſas ſterilis commercia lecti,
Et tumidi velles cernere ventris onus.
Erras ſi ſterilem te credis: quippe tuliſſe
Ut pueros nequeas, at potes, Aula, viros.

Ad CANDIDAM ex ictero convaleſcentem.

VIdit te nuper Venus, ô mea Candida, vidit,
Inviditque tibi mox inimica Venus.
Et ſe queſta Deam mortali à corpore vinci,
Binas viciſſet quæ tamen una Deas,
Crudelis tandem nati crudelia poſcit
Tela; neget matri tela rogatus Amor?
Arma parat, cornu ſtridens volat acta ſagitta,
Nec tamen hæc juſſum miſſa cucurrit iter.
Nam ſimul ac frontis divinum aſpexit honorem,
Cuſpis in obliquum cœpit abire latus.
Ergò ſervata es, ſed non tamen unica, quippe
Eſt jaculatori ſic quoque parta ſalus:
Quem ſimul ac vultu ſpectaſſes læſa minaci,
Aut nimis, aut eſſes acriter uſta ſatis.

Ad

Ad GILLIUM.

HOC te nomine prædicas beatum,
Gilli, quòd facili fruare amica
Et benigna adeò, ut rogata nondum,
Mox ſupina cadat, pedeſque tollat :
Sed erras nimiùm, miſelle Gilli :
Nam quæ nil penitus negare neſcit,
Opus, non homines, amat puella :
Et quæcunque nimis cadit libenter,
Surgit iſta nimis quoque illibenter.

Ad CANDIDAM.

FOrmoſas videam quum, Candida, ſæpe puellas,
Sæpe mea eſt, fateor, ſollicitata Venus.
Sed tua, vel peream, caſtum me reddit imago,
Et quamvis cupiam, Candida, nolo tamen.

Ad eandem.

QUum te nunc dicat populoſa Lutetia civem,
Inter me numeres, Hedua terra, tuos.
Quum nos tam longum disjunxerit intervallum,
(O Martis ſemper damna timenda feri!)
Quæris an abſentem te, Candida, ſæpe requiram :
Non ego te quæro, Candida, ſed video.
Ipſe licèt terris involvat Juppiter aſtra,
Abſit ut unquam abſit, Candida, quiſquis amat.

Ad eandem.

ATtonitos inter populos quum Cæſaris eſſet
Abſentis præſens nuper ubique metus,
Saturnique ſequens propius veſtigia Mavors,
Iras in toto promeret orbe ſuas :

Concordes

Concordes ſoli, mea Candida, viximus ambo,
Nec fuit hic ulla lite diremptus amor.
Fallor, an idcirco Martis tibi ſæva pepercit
Ira, quod es Marti, Candida, viſa Venus?

Ad eandem.

ESſe quid hoc dicam, quoties ſum, Candida, tecum;
Cur faveat pigro nullus Apollo mihi?
Diſceſſi quoties, caleam tunc pectore toto,
Et numeris currant, ſingula verba ſuis.
Nimirum totos expoſcis, Phœbe, poëtas:
Sed totum præſens me mea flamma tenet.

Ad Sequanam, de eadem CANDIDA.

ECce iterum navem prægnans conſcendit amica!
Et dominam, & dominæ, Sequana, perfer onus:
Perfer, ut incolumes ambo ſua littora tangant,
Sive utero lateat fœmina, ſive puer.
Sic & Yona tibi, & concedat Matrona nomen,
Et victis Iſaræ ſic dominêre vadis.
Fallor, an in dominam video ſævire procellas?
O res plena malæ ſuſpicionis amor!
Mergas, ſi libeat, noſtras, ô Sequana, flammas,
Merſa tamen mediis flamma reſurget aquis.

Ad eandem CANDIDAM.

EX quo disjuncti, mea Candida, viximus ambo,
Hæc tua luminibus ſidera viſa meis,
Hora diem, menſemque dies, animumque moratus
Menſis, jam canos penè dedere mihi.
At ſimul ac nobis iterum reddemur uterque,
Teque mea potiar, meque ſruêre tuo:
Hora die, Lunaque dies numerabitur una,
Quique aliis annus, vix mihi menſis erit.

Sic

Sic tempus prærepta mihi mea tempora reddat,
Hæc eadem ut reddam, Candida chara, tibi.

In ANDRÆAM TIRAQUELLUM, Senatorem Pariſium, alterum noſtri ſecli Varronem.

EST tibi natorum quæ computat agmina conjux,
Eſt tibi quæ natos Bibliotheca parit.
Fortunate ſenex! te nulla oblivio mortis,
Te nunquam totum tollet avara dies.
Namque alia ex illis mox eſt ventura propago,
Ex his eſt pridem gloria nata tibi.
Ut verò pereant illi, illorumque nepotes,
Hæc tamen incolumis cum patre neptis erit.

In SPURINNAM.

TOllendæ cupidus Spurinna prolis,
Altæ dum ſuperat jugum Pyrenes,
Divo porrigat ut preces Jacobo,
Inde Alpes quoque præterit nivoſas,
Petri ut limina viſat atque Pauli:
Et mox Hadriacum in ſinum reflexus
Divæ offert ſua vota Lauretanæ:
Inde per medii maris pericla
Sacram perveniens ad uſque Idumen,
Sacratum Domini petit ſepulchrum.
Nec contentus adhuc, latrocinantum
Arenas Arabum ſiticuloſas
Gibbo permeat inſidens cameli,
Sublimem properans ad uſque Sinam,
Et divæ juga ſacra Catharinæ.
Quid profecerit hoc labore quæris?
Tres natos reperit domum reverſus.

CALLARTIO Juriſconſ.

EN ſenos tibi mitto pippiones,
Ruris munera ruſticana noſtri :
Noſtri non penitùs tamen, ſed olim
Futuri, niſi fortè me fefellit
Patronus, mea jura qui tuetur,
Jura tanta quidem, ut nec his ferendis
Terga ſufficiant onuſta muli :
Hos ergò tibi mitto pippiones,
Obteſtorque ſimul deos deaſque,
Ut ſenis tibi meſſibus peractis,
Fas ſit ex lepida tua puella
Tot natos numerare vagientes,
Quot fœtus tibi mitto pippientes.

In baſium CANDIDÆ.

VOS, teneri rores, calathos quibus aurea gaudet
Venus roſarum aſpergere :
Te, cannis incluſe liquor, qui dulcia condis
Menſis ſecundis fercula :
Et vos, deliciæ patrum, cœleſtia mella,
Teſtes apum ſolertiæ :
Vos ego, vel vobis quicquam ſi dulcius uſquam eſt,
Et ſuxi, & hauſi, & imbibi,
Heſterna fœlix nuper quum nocte putarem
Me baſiare Candidam.
Vos etenim pariter ſpretis canniſque, roſiſque,
Et alvearium favis,
Intra verna meæ conſtat ſediſſe labella
Tenellulæ puellulæ.
Hei mihi ! quis nobis hos ſomnos interrupit ?
Quis gaudii tantum abſtulit ?
Ah Venus, hæc poſtquam prohibes me carpere vera,
At ſomniare me ſinas.

THEODORUS BEZA, de ſua in CANDIDAM & AUDEBERTUM benevolentia.

ABeſt Candida, Beza, quid moraris ?
Audebertus abeſt, quid hîc moraris ?
Tenent Pariſii tuos amores,
Habent Aurelii tuos lepores,
Et tu Vezeliis manere pergis,
Procul Candidulaque, amoribuſque,
Aut leporibus, Audebertuloque ?
Immò, Vezelii, procul valete,
Et vale, pater, & valete, fratres :
Namque Vezeliis carere poſſum,
Et carere parente, & his, & illis,
At non Candidula, Audebertuloque.
Sed utrum, rogo, præferam duorum ?
Utrum inviſere me decet priorem ?
An quenquam tibi, Candida, anteponam ?
An quenquam anteferam tibi, Audeberte ?
Quid ſi me in geminas ſecem ipſe partes,
Harum ut altera Candidam reviſat,
Currat altera verſus Audebertum ?
At eſt Candida ſic avara, novi,
Ut totum cupiat tenere Bezam :
Sic Bezæ eſt cupidus ſui Audebertus,
Beza ut geſtiat integro potiri :
Amplector quoque ſic & hunc & illam,
Ut totus cupiam videre utrumque,
Integriſque frui integer duobus.
Præferre attamen alterum neceſſe eſt.
O duram nimiùm neceſſitatem !
Sed poſtquàm tamen alterum neceſſe eſt,
Priores tibi defero, Audeberte :
Quòd ſi Candida fortè conqueratur :
Quid tum ? baſiolo tacebit imo.

PONTICUS CORNELIO, de uxore non ducenda.

QUum velis uxorem, Corneli, ducere: quæro
Conjugium placeat qua ratione tibi?
Scilicet ut deinceps vivas fœlicior: atqui
Fallor ego, aut non hac lege beatus eris.
Uxor enim aut deformis erit, (túne, obſecro, talis
Si tibi ſit conjunx juncta, beatus eris?)
Aut forma mediocris erit: modus iſte, fatemur,
Optimus, at ſubitò deperit iſte modus.
Aut formoſa, ideoque viris obnoxia mille,
Et de qua nequeas dicere, tota mea eſt.
Ut ſit caſta tamen, (nemo ſi forte rogârit)
Mille feret natos, tædia mille feret.
Aut ſterilis tecum tardos ſic exiget annos,
Nullus ut è multis ſit ſine lite dies.
His addas caput indomitum, mentemque tenacem,
Cæteraque à multis quæ didiciſſe potes.
Deſine ſic igitur vitam ſperare beatam,
Sit potius cœlebs & ſine lite thorus.
Hìc etenim ſi qua eſt fœlicis ſemita vitæ,
Fœmineas juxta non latet illa nates.

CORNELIUS PONTICO, de uxore ducenda.

UXorem cupiam quum ducere, Pontice, quæris
Conjugium placeat qua ratione mihi?
Deformem nolo, formoſam exopto: placebit,
Si nequeo pulchram, quæ mediocris erit.
Formoſam, dices, alii mox mille rogabunt,
At nulli, quamvis ſæpe rogata, dabit.
Forma perit ſubitò mediocris: id ille queratur,
Qui præter formam nil muliebre probat.
Si dederit natos, natos ſpectare juvabit:
Si ſterilis, quid tum? ſarcina noſtra levis.

Cætera, quæ narras, certè ſunt magna, fatemur,
Eſt animuſque tenax, indomitumque caput.
Sed ſua ſunt cunctis connata incommoda rebus,
Ipſa etiam damnis commoda plena vides.
Et me miraris vitam ſperare beatam,
Si mihi ſit deinceps fœmina facta comes?
Semita virtutis ſtricta eſt, ſi vera loquuntur.
Hæc quoque quam quæro, Pontice, ſtricta via eſt.

De PHILLIDE & DAMONE.

BIS ſenas hyemes accenſus Phillide Damon
Pertuleratque faces, pertuleratque gelu.
Quam tamen ut vidit crudeli funere raptam,
Attonitus fertur conticuiſſe diu:
Et tandem lingua ſingultibus interrupta,
Dixiſſe hæc multis paucula cum lacrymis:
Fœlix, Damon, eras, hac ſi tibi fata dediſſent
Vivere vel viva, vel moriente mori.
Dixit, ſemianimiſque cadens perfecit, ut ambo
Corpora ſint uno penè cremata rogo.

In ITALIAM.

CUR Italas Urbes Phœbus torrentior urat,
Si quæras fieri qua ratione putem:
Nec, vicina magis quia Phœbi ſemita, dicam,
Dicere nec mendax quæ ſolet Aſtrologus.
Verùm aliud dicam, quod ſi vis teſte probari,
Hoc tibi vel gemino teſte probare licet.
Nulla magis tellus pulchris fœcunda puellis,
Italia nulla eſt terra beata magis.
Hi ſunt nimirum, quos Phœbus dum videt, ignes,
Credibile eſt ignes multiplicare ſuos.

De coma CANDIDÆ, ad Zephyrum.

AUra nec nimio æſtuans calore,
Aura nec nimio rigore frigens,
Sed verno comes ire ſueta Phœbo ;
Aura frigidula, aura mollicella,
Quæ ſic Lacteolæ meæ puellæ
Crines aureoloſque, criſpuloſque,
Audax exagitaſque, ventilaſque ;
Ecquid obſecro, dum per univerſum
Læta perſtrepis & vagaris orbem,
Cernis candidula mea puella
Tenellum magè delicatulumque ?
Sed, quæſo, mihi dic & iſtud, Aura,
Dum tu ſic temerè hanc comam pererras,
Cincinnique agis hinc & inde nodos,
Non times, rogo, ne vel hinc vel illinc
Veloci miſera impliceris ala ?
Nam qui tam tenues tibi capilli,
Quæ molles adeò comæ videntur,
Non ſunt, crede mihi, comæ aut capilli,
Sunt plagæ potius, quibus ſceleſtus
Irretit miſeros Cupido amantes,
Ut tela tenui ſagax Arachne
Incautas ſolet occupare muſcas.
Sic me, ſic miſerum Cupido cepit,
Sic tu, ni caveas, peribis, Aura :
Sed quàm ſuaviter, ô Dii, peribis !

In quendam, ad POSTHUMUM.

CIncinnatulus ille, cui undulati
Propexique humeros gravant capilli,
Qui terſa cute, blæſulaque voce,
Qui pætis oculis, graduque molli,
Picto ſimulat labris puellam,
Deperi, Poſthume, nuptias parabat,

Quum

Quum nequiſſimus omnium ſacerdos,
Urbanus tamen & facetus hercle,
Utra ſponſus erat, rogare cœpit.

Comparatio amantis cum venatore.

DUM leporem nuper nemoroſa per avia ſector,
Antiquæ in mentem mî redière faces.
Nec mirum, ſtudio quum delectentur eodem,
Cui Dictynna placet, cui Cytheræa placet.
Ille etenim leporem ſectatur, & iſte lepôrem,
Res fugitiva lepus, res fugitiva lepos.
Venator caſſes, & caſſes tendit amator,
Quos ſæpe incaſſum tendit uterque tamen.
Ex æquo pluvias & ventos ſpernit uterque,
Damnoſos nutrit ſtultus uterque canes.
Attamen hoc diſtant, quòd quum fera ſternitur, alter
Præmia ſolliciti juſta laboris habet.
Tum demum verò infœlix ſuperatur amator,
Quum ſimilis victæ præda ſupina jacet.

In nuptias JANI GARNERI, & MARGARETÆ URANIÆ.

REdde tu mihi, Margareta, redde,
Redde, inquam, mihi, tu puella, Janum,
Janum quem violenta ſurpuiſti.
At iſtis malè ſit genis rubellis,
Et iſtis quoque blandulis ocellis,
Et vobis quoque veſculæ papillæ,
Et vobis quoque criſpuli capilli,
Meum quæ mihi amiculum abſtuliſtis.
Margaretula, téne? téne deinceps
Janus delicias ſuas vocabit,
Et hunc delicias tuas vocabis?
Totus ergò tibi, puella, Janus
Deinceps & vigilabit & quieſcet?
Et ſi quando fores adibo Jani,
Non confeſtim aderit velut ſolebat,

Sed

Sed prodibit anus ſceleſta tandem,
Herum quæ procul hinc abeſſe juret,
Intus quum foveat ſuos amores?
At Janum interea foris requiret
Fruſtrà tota cohors amiculorum,
Quum Janus tamen aut labella bella
Miretur ſimul & ſuavietur,
Aut tractet lepidæ ſalax puellæ
Audaci teretes manu papillas,
Et quantùm quoque diſſet hæc ab illa
Forſan diſcere curioſus optet.
At Jani interea ad fores ſedebit
Fruſtrà tota cohors amiculorum,
Quum fruare tuo, puella, Jano,
Et tanquam jocus hic ſit inſuavis,
Lucteris ſimul, & ſuavieris,
Mireris ſimul, atque blandiaris,
Donec depoſito furore tandem,
Janum ſuxeris, ô puella nequam,
Audacemque tamen tuum eſſe Janum
Voce deficiente conqueraris.
At ſaltem, improba Margareta, fœdus
Hac tecum liceat ferire lege,
Janum fas tibi ſit, puella, toto
Poſſidere die: frui in tenebris
Mî ſaltem liceat, puella, Jano.
Fallòr, an tibi plus placent tenebræ?
Immò vis pari er diem atque noctem?
Et dat ille tibi diem atque noctem?
Nocte ſit tuus ergò, ſitque luce,
Dum, Jani unius in locum, quotannis
Des nobis alios, puella, Janos.

FINIS.

BOOKS Printed for *B. Lintott.*

POEMS on the PEACE.

Windſor-Foreſt. To the Right Honourable *George* Lord *Lanſdown*. By Mr. *Pope*. Price 1 *s.*

An Epiſtle to the Right Honourable the Lord *Lanſdown*. By Mr. *Young*, Fellow of *All-Souls* in *Oxford*. Price 1 *s.*

The Dryades; or, the Nymphs Prophecy. By Mr. *Diaper*. Price 1 *s.* 6 *d.*

The Walking-Statue; or, the Devil in the Wine-Cellar. As it is Acted at the Theatre-Royal in *Drury-Lane*, and at *Paul*'s School. Price 6 *d.*

Tarbell's Kitchen; or, the Dogs of *Egypt*: An Heroick Poem. The ſecond Edition with Additions. Price 1 *s.*

Poetæ Ruſticantis Literatum Otium, per *Dom. De Longe*. Price 6 *d.*

The new Miſcellany Poems and Tranſlations, *viz.* Eſſay on Criticiſm. The firſt Book of *Statius Thebais* tranſlated. The Fable of *Vertumnus* and *Pomona*, from the fourteenth Book of *Ovid*'s Metamorphoſes. To a young Lady with the Works of *Voiture*. Two Copies of Verſes in Imitation of the Quality Style. To the Author of a Poem, entituled, *Succeſſio*. A Poem on Silence. The Rape of the Lock; An Heroi-comical Poem. All Written by Mr. *Pope*.

The Iliad of *Homer* with large Notes, by Madam *Dacier*, in five Volumes; tranſlated from the *Greek* by Mr. *Ozell*, Mr. *Brome*, and Mr. *Oldiſworth*. Price 15 *s.* Illuſtrated with 26 Copper Plates. *Note*, The Odyſſes are now tranſlating from the *Greek* by Mr. *Brome*.

The Odes, Epodes, and Carmen Seculare of *Horace*, in *Latin* and *Engliſh*. With a Tranſlation of Dr. *Bently*'s Notes. To which are added Notes upon Notes. In 24 Parts compleat. By ſeveral Hands. *Biformis Vates*, Hor.

BRITISH MUSEUM 130C85